

U S T A W A

z dnia 2014 r.

o Administracji Podatkowej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zadania i organizację Administracji Podatkowej ustanowionej w celu poboru podatków, zapewnienia prawidłowego wykonywania obowiązków podatkowych oraz obsługi i wsparcia podatnika.

Art. 2. Nazwa „Administracja Podatkowa” przysługuje wyłącznie Administracji Podatkowej.

Art. 3. Do zadań Administracji Podatkowej należy w szczególności:

- 1) realizacja dochodów z podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy;
- 2) zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej, w tym podejmowanie działań o charakterze edukacyjnym, ukierunkowanych na podnoszenie świadomości podatkowej oraz dobrowolne wykonywanie obowiązków podatkowych;
- 3) zapewnienie obsługi i wsparcia podatnika w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych, w tym poprzez centrum obsługi, asystenta podatnika oraz za pomocą środków komunikacji elektronicznej;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się następujące ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym oraz ustawie z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych.

- 4) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych;
- 5) współpraca z organami administracji rządowej i samorządowej oraz z państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi;
- 6) współpraca z właściwymi organami i instytucjami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi w sprawach dotyczących wymiaru i poboru podatków, a także wymiana informacji w zakresie i na zasadach wynikających z ratyfikowanych umów i porozumień międzynarodowych oraz z odrębnych przepisów.

Art. 4. W celu realizacji zadań Administracji Podatkowej minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze zarządzenia, strategiczne cele, kierunki działania i rozwoju Administracji Podatkowej oraz sposób ich realizacji, mając na względzie rodzaj zadań przez nią wykonywanych.

Art. 5. Dzień 31 lipca jest Dniem Skarbowości w Administracji Podatkowej.

Rozdział 2

Organizacja Administracji Podatkowej

Art. 6. 1. Administracją Podatkową kieruje Szef Administracji Podatkowej, który podlega ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

2. Szef Administracji Podatkowej, podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest powoływany i odwoływany przez Prezesa Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

3. Szef Administracji Podatkowej zapewnia sprawne i efektywne wykonywanie zadań Administracji Podatkowej w szczególności przez:

- 1) sprawowanie nadzoru nad działalnością jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej;
- 2) kształtowanie polityki kadrowej i szkoleniowej;
- 3) sprawowanie nadzoru nad wykonaniem budżetu państwa w części dotyczącej Administracji Podatkowej;
- 4) współpracę z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi w zakresie zadań Administracji Podatkowej.

4. Szef Administracji Podatkowej wykonuje zadania określone w ustawie przy pomocy komórki organizacyjnej, w szczególności wyodrębnionej w tym celu w strukturze urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

5. Szef Administracji Podatkowej w celu zapewnienia sprawnego i efektywnego funkcjonowania jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2 - 4 oraz kształtowania ich polityki kadrowej i szkoleniowej może wydawać zarządzenia.

Art. 7. Organami Administracji Podatkowej są:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych;
- 2) dyrektor izby skarbowej;
- 3) dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej;
- 4) naczelnik urzędu skarbowego.

Art. 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych koordynuje i współdziała w kształtowaniu polityki państwa w zakresie zadań Administracji Podatkowej.

Art. 9. 1. Do zadań dyrektora izby skarbowej należy w szczególności:

- 1) sprawowanie nadzoru nad działalnością naczelników urzędów skarbowych;
- 2) rozstrzyganie w II instancji w sprawach należących w I instancji do naczelnika urzędu skarbowego i dyrektora urzędu kontroli skarbowej;
- 3) rozstrzyganie w I instancji w sprawach określonych w odrębnych przepisach;
- 4) realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w izbie skarbowej;
- 5) zarządzanie ryzykiem zewnętrznym, w tym identyfikowanie obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych.

2. Dyrektor izby skarbowej realizując zadanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, może wykorzystywać dane, którymi dysponują naczelnicy urzędów skarbowych, z uwzględnieniem przepisów regulujących dostęp do danych stanowiących tajemnice prawnie chronione.

3. Dyrektor izby skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy izby skarbowej.

Art. 10. 1. Do zadań dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej należy w szczególności:

- 1) prowadzenie spraw z zakresu wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego;
- 2) zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej, w tym jej przetwarzanie i udostępnianie;
- 3) prowadzenie działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie przepisów prawa podatkowego;
- 4) realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w Biurze Krajowej Informacji Podatkowej;

5) zarządzanie ryzykiem zewnętrznym, w tym identyfikowanie obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych.

2. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej przy wykonywaniu zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 1 - 3, współdziała z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

3. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej wykonuje swoje zadania przy pomocy Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 11. 1. Do zadań naczelnika urzędu skarbowego należy w szczególności:

- 1) ustalanie, określanie i pobór podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, których ustalanie, określanie i pobór należy do innych organów;
- 2) pobór należności stanowiących dochód budżetu państwa, ustalanych lub określanych przez inne organy, w przypadkach wskazanych w odrębnych przepisach;
- 3) wspieranie podatnika w dobrowolnym wykonywaniu obowiązków podatkowych, w tym poprzez asystenta podatnika;
- 4) zapewnienie obsługi podatnika, w tym poprzez centrum obsługi oraz za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 5) dysponowanie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych urzędu obsługującego naczelnika urzędu skarbowego;
- 6) ewidencja podatników i płatników;
- 7) wykonywanie kontroli podatkowej oraz czynności sprawdzających;
- 8) wykonywanie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych;
- 9) prowadzenie postępowań karnych skarbowych w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w zakresie określonym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.²⁾) oraz postępowań karnych w sprawach o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 i 613 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1100);
- 10) wydawanie zaświadczeń;

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036, 1149, 1247 i 1304 oraz z 2014 r. poz. 312, 1215 oraz 1328.

11) wykonywanie kar majątkowych, w zakresie określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.³⁾) oraz w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 7, przeprowadza się na podstawie analizy ryzyka rozumianego jako prawdopodobieństwo wystąpienia naruszenia przepisów prawa. Kontrole mogą być również przeprowadzane niezależnie od rezultatów analizy ryzyka, o ile mają one charakter losowy.

3. Naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu skarbowego.

Art. 12. 1. Właściwość miejscową naczelnika urzędu skarbowego i dyrektora izby skarbowej określa się według terytorialnego zasięgu działania odpowiednio urzędu skarbowego i izby skarbowej, z uwzględnieniem ust. 3 i 4.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi, w drodze rozporządzenia, terytorialny zasięg działania oraz siedzibę dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelnika urzędu skarbowego, uwzględniając potrzeby właściwego zorganizowania wykonywanych zadań.

3. Niektóre kategorie podatników i płatników mogą być obsługiwane przez innego niż właściwego miejscowo naczelnika urzędu skarbowego.

4. Niektóre zadania dyrektora izby skarbowej albo naczelnika urzędu skarbowego mogą być wykonywane przez innego niż odpowiednio właściwego miejscowo dyrektora izby skarbowej albo naczelnika urzędu skarbowego.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznacza, w drodze rozporządzenia, naczelnika urzędu skarbowego do obsługi niektórych kategorii podatników i płatników, określając kategorię obsługiwanych podatników i płatników oraz terytorialny

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701, Nr 120, poz. 1268, Nr 122, poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194, Nr 151, poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033, Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380, Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426, Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620, Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540, Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908, z 2013 r. poz. 628, 1247 oraz z 2014 r. poz. 287 i 619.

zasięg jego działania i siedzibę, mając na względzie gospodarcze lub społeczne potrzeby podatników i płatników obsługiwanych przez Administrację Podatkową.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze rozporządzenia, dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego do wykonywania niektórych zadań należących odpowiednio do innego dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego, określając te zadania oraz terytorialny zasięg ich działania i siedziby, mając na względzie sprawne i efektywne wykonywanie zadań.

7. Terytorialny zasięg działania, wyznaczony zgodnie z ust. 5 i 6, może obejmować terytorialny zasięg działania innego dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego.

8. Zadanie, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 w zakresie poboru podatków oraz zadanie, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 5, mogą być wykonywane przy użyciu wspólnego rachunku bankowego urzędu skarbowego prowadzonego dla obsługi wszystkich naczelników urzędów skarbowych w odniesieniu do określonego rodzaju należności.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze rozporządzenia, naczelnika urzędu skarbowego, który dysponuje środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, o którym mowa w ust. 8 oraz rodzaj należności pieniężnych, które będą obsługiwane przy użyciu tego rachunku, mając na względzie przygotowanie techniczne i organizacyjne urzędu obsługującego tego naczelnika.

Art. 13. 1. Organy Administracji Podatkowej wykonują swoje zadania przy wykorzystaniu Centralnego Rejestru Danych Podatkowych, prowadzonego w systemie teleinformatycznym, zwanego dalej „CRDP”. Administratorem danych zawartych w CRDP, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182) jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

2. CRDP służy do:

- 1) gromadzenia oraz przetwarzania danych wynikających w szczególności z:
 - a) deklaracji składanych przez podatników, płatników i ich następców prawnych,
 - b) decyzji, postanowień oraz innych dokumentów związanych z obowiązkami wynikającymi z przepisów prawa podatkowego;
- 2) przetwarzania danych Centralnego Rejestru Podmiotów Krajowej Ewidencji Podatników.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz naczelnik urzędu skarbowego wprowadzają do CRDP dane zawarte w deklaracjach i dokumentach, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 14. 1. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać, nieodpłatnie udostępniać informacje w sprawach indywidualnych oraz udzielać pomocy organom Administracji Podatkowej przy wykonywaniu zadań określonych w ustawie.

2. Przy wykonywaniu swoich zadań organy Administracji Podatkowej są uprawnione do nieodpłatnego korzystania z informacji gromadzonych w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach przez organy administracji rządowej i samorządowej, sądy, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne oraz państwowe osoby prawne, w tym również z informacji zapisanych w formie elektronicznej, z zastrzeżeniem zachowania zasad określonych w odrębnych przepisach oraz przetwarzać je w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, także bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą.

Art. 15. 1. Jednostkami organizacyjnymi Administracji Podatkowej, zwanymi dalej „jednostkami organizacyjnymi” są:

- 1) komórka organizacyjna urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych realizująca zadania w zakresie organizacji, zarządzania, kontroli i nadzoru nad działalnością dyrektorów izb skarbowych, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelników urzędów skarbowych;
- 2) izba skarbową;
- 3) Biuro Krajowej Informacji Podatkowej;
- 4) urząd skarbowy.

2. W sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, izba skarbową wraz z podległymi urzędami skarbowymi stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby skarbowej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, określa organizację jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 2 – 4, oraz nadaje im statuty, w których określa ich strukturę wewnętrzną, szczegółowe zadania oraz zakres i tryb ich działania.

Rozdział 3

System obsługi i wsparcia podatnika

Art. 16. Przez obsługę i wsparcie podatnika należy rozumieć działania polegające na udzielaniu pomocy w samodzielnym, prawidłowym i dobrowolnym wypełnianiu obowiązków podatkowych w szczególności przez:

- 1) zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej oraz podejmowanie działań o charakterze informacyjnym i edukacyjnym;
- 2) centrum obsługi, za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz asystenta podatnika.

Art. 17. 1. Zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej następuje w szczególności przy wykorzystaniu Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej.

2. Administratorem Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej jest dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

3. Dostęp do Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej następuje za pośrednictwem portalu podatkowego.

Art. 18. 1. Obsługa i wsparcie podatnika w centrum obsługi polega w szczególności na:

- 1) bieżącej obsłudze podatnika, w tym przyjmowaniu podań i deklaracji, wydawaniu zaświadczeń oraz udzielaniu wyjaśnień w zakresie przepisów prawa podatkowego;
- 2) zapewnieniu podatnikom dostępu do portalu podatkowego;
- 3) informowaniu o danych kontaktowych właściwych organów wraz ze wskazaniem zakresu ich kompetencji;
- 4) wykonywaniu zadań polegających na przyjmowaniu podań i deklaracji określonych w:
 - a) art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁴⁾),
 - b) art. 24c, art. 78 ust. 4a, art. 80 ust. 2a, art. 106 ust. 3a ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752),
 - c) art. 46a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.⁵⁾).

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304, 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138 i 1146.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2013 r. poz. 827, 983, 1623, 1650 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 567, 598, 1146 i 1161.

2. Zadania polegające na przyjmowaniu podań i deklaracji, wydawaniu zaświadczeń oraz udzielaniu wyjaśnień w zakresie przepisów prawa podatkowego są wykonywane w każdym centrum obsługi, niezależnie od terytorialnego zasięgu działania naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 19. 1. Obsługa i wsparcie podatnika realizowana przez asystenta podatnika polega na:

- 1) nawiązywaniu kontaktu z podatnikiem z wykorzystaniem dostępnych środków komunikacji;
- 2) udzielaniu informacji w zakresie sposobu wypełniania zeznań i deklaracji podatkowych;
- 3) udzielaniu pomocy w indywidualnych sprawach podatnika, w tym dotyczących wyboru formy opodatkowania, informowaniu o terminach wynikających z przepisów prawa podatkowego oraz zasadach korzystania z ulg w spłacie zobowiązań podatkowych;
- 4) udzielaniu ogólnych informacji o rodzajach spraw załatwianych przez inne organy podatkowe i Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 3, nie obejmuje w szczególności:

- 1) sporządzania pism i opinii;
- 2) prowadzenia ksiąg rachunkowych, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych;
- 3) sporządzania zeznań i deklaracji podatkowych;
- 4) reprezentowania w postępowaniu przed organami administracji publicznej i w zakresie sądowej kontroli decyzji, postanowień i innych aktów administracyjnych.

3. Asystent podatnika jest wyznaczany przez naczelnika urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatku dochodowego w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku podatnika.

4. Z wnioskiem o wyznaczenie asystenta podatnika może wystąpić podatnik rozpoczynający prowadzenie działalności gospodarczej jako mikroprzedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

5. Asystent podatnika realizuje swoje zadania przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od dnia wydania podatnikowi potwierdzenia nadania numeru identyfikacji podatkowej.

6. Mając na względzie potrzeby podatników w zakresie obsługi i wsparcia realizowanego przez asystenta podatnika, minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inną kategorię podatników, którzy mogą wystąpić z wnioskiem o wyznaczenie asystenta podatnika oraz okresy jego wyznaczenia.

Art. 20. Szef Administracji Podatkowej może określić, w drodze zarządzenia, standardy obsługi i wsparcia podatnika w jednostkach organizacyjnych w szczególności w zakresie realizowanym w centrach obsługi oraz przez asystenta podatnika.

Art. 21. 1. Obsługa i wsparcie podatnika są realizowane na podstawie analizy potrzeb poszczególnych kategorii podatników, w szczególności rzetelnie wywiązujących się z obowiązków podatkowych i utrzymujących określony poziom zatrudnienia.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb obsługi i wsparcia niektórych kategorii podatników, mając na względzie sprawne i efektywne wykonywanie zadań Administracji Podatkowej.

Rozdział 4

Pracownicy Administracji Podatkowej

Art. 22. 1. Pracownicy izby skarbowej realizujący w urzędach skarbowych zadania w zakresie określonym w art. 11 oraz w innych sprawach należących do kompetencji naczelnika urzędu skarbowego na podstawie przepisów odrębnych, podlegają naczelnikowi tego urzędu.

2. Dyrektor izby skarbowej nie może wydawać poleceń pracownikom tej izby w indywidualnych sprawach w zakresie realizowanych zadań określonych w art. 11 oraz w innych sprawach należących do kompetencji naczelnika urzędu skarbowego na podstawie przepisów odrębnych.

3. W przypadku spraw organizacyjno-finansowych z zakresu prawa pracy, w odniesieniu do pracowników izby skarbowej wykonujących zadania określone w art. 11 oraz w innych sprawach należących do kompetencji naczelnika urzędu skarbowego na podstawie przepisów odrębnych, wymagane jest uzyskanie stanowiska naczelnika urzędu skarbowego, któremu podlega ten pracownik, w przypadku:

- 1) zmiany warunków pracy i płacy;
- 2) rozwiązania stosunku pracy;
- 3) przeniesienia do innego urzędu w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

4. Stanowisko naczelnika urzędu skarbowego, o którym mowa w ust. 3, jest wiążące dla pracodawcy.

Art. 23. 1. W sprawach z zakresu prawa pracy oraz wynikających z ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1111 oraz poz. 1199), z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 31 - 33, właściwy jest:

- 1) Szef Administracji Podatkowej dla dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej;
- 2) dyrektor izby skarbowej dla zastępcy dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz jego zastępcy;
- 3) dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej dla zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

2. Oceny okresowej, o której mowa w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, w przypadku zastępcy naczelnika urzędu skarbowego dokonuje naczelnik urzędu skarbowego.

Art. 24. W odniesieniu do dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, naczelnika urzędu skarbowego i ich zastępców stosuje się przepisy art. 151⁴ § 1 i art. 149 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 25. 1. Pracownicy izby skarbowej wykonując czynności służbowe posługują się legitymacją służbową.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, mając na względzie zapewnienie możliwości identyfikacji pracownika izby skarbowej wykonującego czynności służbowe.

Art. 26. 1. Miesięczny dodatek kontrolerski do wynagrodzenia, w wysokości do 50 % wynagrodzenia przysługuje:

- 1) pracownikom jednostek organizacyjnych wykonującym kontrolę podatkową;
- 2) kierownikom komórek kontroli podatkowej, którzy wykonują osobiście czynności kontrolne, czynności przygotowawcze do kontroli lub opracowują dokumentację

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700, z 2011 r. Nr 36, poz. 181, Nr 63, poz. 322, Nr 80, poz. 432, Nr 144, poz. 855, Nr 149, poz. 887 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 908 i 1110, z 2013 r. poz. 2, 675, 896 i 1028 oraz z 2014 r. poz. 208.

przeprowadzonej kontroli albo dokonują weryfikacji dokumentacji przeprowadzonej kontroli w zakresie jej zgodności z prawem.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, tryb przyznawania, stawki, zmiany wysokości albo utraty dodatku, o którym mowa w ust. 1, oraz kryteria oceny pracownika, w tym kierownika komórki kontroli podatkowej, uwzględniając potrzebę zwiększenia skuteczności kontroli przez zapewnienie motywacji pracowników do jej sprawnego wykonywania.

Art. 27. 1. Pracownicy jednostek organizacyjnych będący członkami korpusu służby cywilnej, z wyłączeniem pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, są obowiązani corocznie, w terminie do dnia 15. maja, składać oświadczenia o swoim stanie majątkowym.

2. Oświadczenie składa się kierownikowi jednostki organizacyjnej, w której osoba jest zatrudniona, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępcy oraz naczelnik urzędu skarbowego i jego zastępca, oświadczenia o stanie majątkowym składają Szefowi Administracji Podatkowej.

4. Do dokonywania analizy danych zawartych w oświadczeniu uprawniona jest właściwa komórka organizacyjna urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, realizująca zadania w zakresie oświadczeń o stanie majątkowym.

5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do oświadczeń majątkowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.⁷⁾).

Art. 28. 1. W przypadku pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych, z wyłączeniem pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, przepis art. 79 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, stosuje się również do osób prowadzących wspólne gospodarstwo domowe.

2. Pisemną informację o zaistnieniu przesłanek określonych w art. 79 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej oraz w ust. 1 pracownicy są obowiązani złożyć, z zastrzeżeniem ust. 5, kierownikowi jednostki organizacyjnej.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228.

3. Informacja, o której mowa w ust. 2, powinna zawierać w szczególności imię i nazwisko składającego informację, imię i nazwisko pracownika będącego jego małżonkiem, osobą pozostającą z nim w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie, powinowactwa pierwszego stopnia, przysposobienia, opieki lub kurateli albo osobą prowadzącą z nim wspólne gospodarstwo domowe.

4. Informację, o której mowa w ust. 2, należy złożyć niezwłocznie po zaistnieniu przesłanek powodujących powstanie obowiązku złożenia informacji albo uzyskaniu wiedzy uzasadniającej złożenie takiej informacji.

5. Pisemną informację, o której mowa w ust. 2:

- 1) dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępcy oraz naczelnik urzędu skarbowego składają Szefowi Administracji Podatkowej;
- 2) zastępca naczelnika urzędu skarbowego składa dyrektorowi izby skarbowej.

6. Przepis ust. 2 i 5 stosuje się do pracowników, którzy mają zostać odpowiednio zatrudnieni lub powołani na stanowiska w Administracji Podatkowej.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji, o której mowa w ust. 2, wraz z objaśnieniami, uwzględniając zakres danych niezbędnych do dokonania oceny zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 79 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej oraz w ust. 1.

Rozdział 5

Nabór na stanowiska w Administracji Podatkowej

Art. 29. 1. Stanowiska dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz ich zastępców, może zajmować osoba, która:

- 1) ma obywatelstwo polskie;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) nie była karana zakazem zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi;
- 5) ma wyższe wykształcenie magisterskie w zakresie prawa, administracji, ekonomii, zarządzania lub inne uzupełnione studiami podyplomowymi w zakresie prawa, ekonomii lub zarządzania;

- 6) ma co najmniej sześćoletni staż pracy w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w urzędach mu podległych lub przez niego nadzorowanych, w tym co najmniej trzyletni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) ma nieposzlakowaną opinię;
- 8) ma wiedzę zawodową odpowiadającą zakresowi zadań wykonywanych na danym stanowisku;
- 9) posiada kompetencje kierownicze;
- 10) daje rękojmię należytego wykonywania zadań.

2. Stanowisko naczelnika urzędu skarbowego może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1 pkt 1 – 5, 7 – 10 oraz ma co najmniej czteroletni staż pracy w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w urzędach mu podległych lub przez niego nadzorowanych, w tym co najmniej dwuletni staż pracy na stanowisku kierowniczym.

Art. 30. 1. Dobór kandydatów na stanowiska, o których mowa w art. 29, następuje w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru. Nabór przeprowadza się niezwłocznie po zaistnieniu okoliczności uzasadniających obsadzenie stanowiska.

2. Powołanie i przeniesienie na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej oraz zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, może nastąpić bez przeprowadzania naboru w drodze przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, zatrudnionego w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w jednostkach podległych lub nadzorowanych przez tego ministra, spełniającego wymagania na to stanowisko oraz posiadającego ostatnią pozytywną ocenę okresową na jednym z dwóch najwyższych poziomów przewidzianych w skali ocen, sporządzoną w okresie 24 miesięcy poprzedzających przeniesienie.

3. W przypadku powołania i przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 2, przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 33 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Nabór składa się z:

- 1) testu wiedzy;
- 2) ustalenia zdolności organizatorskich oraz predyspozycji do kierowania zespołami ludzkimi;
- 3) rozmowy kwalifikacyjnej.

5. Nabór przeprowadza komisja powołana przez Szefa Administracji Podatkowej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb naboru, sposób badania zdolności i predyspozycji, o których mowa w ust. 4 pkt 2, skład komisji, a także zakres tematyczny testu wiedzy, mając na uwadze sprawne przeprowadzenie naboru oraz wybór właściwego kandydata.

Art. 31. 1. W wyniku naboru komisja wybiera nie więcej niż dwóch kandydatów, których przedstawia odpowiednio:

- 1) Szefowi Administracji Podatkowej – w przypadku naboru na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej;
- 2) dyrektorowi izby skarbowej – w przypadku naboru na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego;
- 3) dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej – w przypadku naboru na stanowisko zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

2. Kandydaci, o których mowa w ust. 1, podlegają sprawdzeniu w zakresie wymogów określonych w art. 29 ust. 1 pkt 7 i 10 przez uprawnioną komórkę organizacyjną urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 32. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek Szefa Administracji Podatkowej, powołuje osobę wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru odpowiednio na stanowisko dyrektora izby skarbowej albo dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

2. Szef Administracji Podatkowej przenosi członka korpusu służby cywilnej albo zawiera umowę o pracę na czas nieokreślony z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru odpowiednio na stanowisko dyrektora izby skarbowej albo dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 33. 1. Szef Administracji Podatkowej, na wniosek dyrektora izby skarbowej albo dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, powołuje członka korpusu służby cywilnej albo osobę niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru, na stanowisko odpowiednio zastępcy dyrektora izby skarbowej albo zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

2. Dyrektor izby skarbowej albo dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej przenosi członka korpusu służby cywilnej albo zawiera umowę o pracę na czas nieokreślony z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w

drodze naboru na stanowisko odpowiednio zastępcy dyrektora izby skarbowej albo zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 34. 1. Szef Administracji Podatkowej, na wniosek dyrektora izby skarbowej, powołuje członka korpusu służby cywilnej albo osobę niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego.

2. Dyrektor izby skarbowej przenosi członka korpusu służby cywilnej albo zawiera umowę o pracę na czas nieokreślony z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 35. Dyrektor izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego, powołuje i przenosi członka korpusu służby cywilnej na stanowisko zastępcy naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 36. 1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, w celu zapewnienia właściwej organizacji i funkcjonowania jednostki organizacyjnej:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek Szefa Administracji Podatkowej, może powołać dyrektora izby skarbowej, za jego zgodą, na takie samo stanowisko do innej izby skarbowej;
- 2) Szef Administracji Podatkowej może powołać zastępcę dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego albo zastępcę naczelnika urzędu skarbowego, za ich zgodą, na takie samo stanowisko odpowiednio w innej izbie skarbowej albo w innym urzędzie skarbowym;
- 3) dyrektor izby skarbowej może powołać zastępcę naczelnika urzędu skarbowego, za jego zgodą, na takie samo stanowisko w innym podległym mu urzędzie skarbowym.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, powołanie i przeniesienie jest równoznaczne z odwołaniem ze stanowiska w jednostce organizacyjnej przed powołaniem i przeniesieniem. Przepis art. 23 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 37. 1. Do czasu powołania i przeniesienia na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, Szef Administracji Podatkowej wyznacza osobę zajmującą stanowisko zastępcy dyrektora odpowiednio w izbie skarbowej lub w Biurze Krajowej Informacji Podatkowej, w celu zapewnienia realizacji zadań w tej

jednostce organizacyjnej. Wyznaczenie osoby może nastąpić na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy, z możliwością jednokrotnego przedłużenia tego okresu o nie więcej niż 6 miesięcy.

2. Do czasu powołania i przeniesienia na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego, Szef Administracji Podatkowej wyznacza na to stanowisko osobę zajmującą stanowisko zastępcy naczelnika urzędu skarbowego. W przypadku braku stanowiska zastępcy naczelnika urzędu skarbowego Szef Administracji Podatkowej wyznacza na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego osobę będącą członkiem korpusu służby cywilnej, która spełnia wymagania określone w art. 29 ust. 1 pkt 1 – 5. Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

Art. 38. 1. W przypadku gdy dwa kolejne nabory, przeprowadzone z uwzględnieniem terminów, o których mowa w art. 37 ust. 1, nie wyłonią żadnego kandydata, członka korpusu służby cywilnej bez przeprowadzenia naboru może powołać:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej;
- 2) Szef Administracji Podatkowej na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej lub zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz naczelnika urzędu skarbowego.

2. Przepis art. 23 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Członek korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, musi spełniać wymagania na to stanowisko, określone w art. 29 i art. 30 ust. 4 pkt 2, oraz posiadać ostatnią pozytywną ocenę okresową na jednym z dwóch najwyższych poziomów przewidzianych w skali ocen, sporządzoną w okresie 24 miesięcy poprzedzających powołanie i przeniesienie.

4. Weryfikacji wymagań, o których mowa w ust. 3, dokonuje Szef Administracji Podatkowej.

Art. 39. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do naboru na stanowiska, o których mowa w art. 29 przepisy art. 54 ust. 6, art. 55, art. 56 ust. 6, 8 i 9, art. 57 ust. 2, art. 58 i art. 60 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 40. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183 i 1195) art. 268a otrzymuje brzmienie:

„Art. 268a. Organ administracji publicznej może w formie pisemnej upoważniać pracowników obsługujących ten organ do załatwiania spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń.”.

Art. 41. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1a:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) egzekutorze – rozumie się przez to pracownika obsługującego organ egzekucyjny w zakresie dokonywania czynności egzekucyjnych;”,

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) poborcy skarbowym – rozumie się przez to pracownika obsługującego organ egzekucyjny w zakresie dokonywania czynności egzekucyjnych w egzekucji obowiązku o charakterze pieniężnym;”,

2) w art. 5 w § 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) w odniesieniu do grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, stanowiących dochód budżetu państwa, z wyłączeniem grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego – właściwy naczelnik urzędu skarbowego;”,

3) art. 6:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przed przystąpieniem do czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych wierzyciel może podejmować działania informacyjne wobec zobowiązanego zmierzające do dobrowolnego wykonania przez niego obowiązku.”,

b) dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1166, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 1289 oraz z 2014 r. poz. 379, 567, 897 i 1188.

„§ 3. Wierzyciel może odstąpić od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, jeżeli w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnej:

- 1) nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne lub
 - 2) nie upłynęło 12 miesięcy od dnia wydania postanowienia o którym mowa w art. 59 § 2 jeżeli umorzone postępowanie egzekucyjne prowadzone było na wniosek tego wierzyciela
- chyba że ujawniony zostanie majątek lub źródło dochodu zobowiązanego przewyższające kwotę wydatków egzekucyjnych.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania wierzycieli należności pieniężnych przy podejmowaniu czynności, o których mowa w § 1 i 2, zapewniając terminowość i prawidłowość: informowania zobowiązanego, w celu dobrowolnego wykonania przez niego obowiązku oraz przesyłania zobowiązanemu upomnień, o których mowa w art. 15 § 1, a także kierowania do organu egzekucyjnego wniosków egzekucyjnych i tytułów wykonawczych.”;

- 4) w art. 17 po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. Do zażaleń na postanowienia wydane w pierwszej instancji przez organy nadzoru w rozumieniu przepisów art. 23 stosuje się odpowiednio art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia postanowienia.”;

- 5) w art. 23:

a) uchyla się § 5,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Organy sprawujące nadzór mogą, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, wstrzymać z urzędu, na czas określony, czynności egzekucyjne lub postępowanie egzekucyjne prowadzone przez nadzorowany organ.”,

c) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Na postanowienie o wstrzymaniu czynności egzekucyjnych lub postępowania egzekucyjnego służy zażalenie wierzycielowi niebędącemu jednocześnie organem egzekucyjnym.”;

- 6) w art. 27 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wskazanie imienia i nazwiska lub nazwy firmy zobowiązanego i jego adresu, a także numeru identyfikacji podatkowej lub numeru PESEL, jeżeli zobowiązany taki numer posiada;”,

7) w art. 29:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Organ egzekucyjny nie przystępuje do egzekucji i zawiadamia wierzyciela o przyczynach nieprzystąpienia do egzekucji jeżeli:

1) obowiązek, którego dotyczy tytuł wykonawczy nie podlega egzekucji administracyjnej lub

2) zaistniały przesłanki określone w art. 6 § 3, bądź tytuł wykonawczy nie spełnia wymogów określonych w art. 27 § 1 i 2.”;

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Na wniosek wierzyciela niebędącego jednocześnie organem egzekucyjnym, złożony w terminie 14 dni od doręczenia zawiadomienia o przyczynach nieprzystąpienia do egzekucji, organ egzekucyjny wydaje postanowienie o nieprzystąpieniu do egzekucji; na postanowienie to wierzycielowi przysługuje zażalenie.”;

8) w art. 54:

a) uchyla się § 3,

b) § 4 i 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Skargę na czynności egzekucyjne, o której mowa w § 1, wnosi się w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia zobowiązanego o zakwestionowanej czynności egzekucyjnej, o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.

§ 5. W sprawie skargi, o której mowa w § 1, postanowienie wydaje organ egzekucyjny. Na postanowienie o oddaleniu skargi przysługuje zażalenie.”;

c) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. W przypadku uwzględnienia skargi organ egzekucyjny uchyla zakwestionowaną czynność egzekucyjną lub usuwa stwierdzone wady czynności.”;

9) w art. 64b dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Przez wydatki egzekucyjne rozumie się również koszty przekazania wyegzekwowanych kwot w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie jednolitego tytułu wykonawczego albo zagranicznego tytułu wykonawczego.”;

10) w art. 64c:

a) po § 4c dodaje się § 4d w brzmieniu:

„§ 4d. Jeżeli organem egzekucyjnym prowadzącym postępowanie był naczelnik urzędu skarbowego lub dyrektor izby celnej, a wierzycielem naczelnik urzędu skarbowego lub dyrektor izby celnej, nie stosuje się przepisów § 3 i § 4. Poniesione przez organ egzekucyjny wydatki egzekucyjne pokrywa się bezpośrednio z budżetu państwa.”,

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Organ egzekucyjny zawiadamia zobowiązanego o wysokości kosztów egzekucyjnych na wniosek złożony w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jeżeli koszty egzekucyjne obciążają wierzyciela organ egzekucyjny zawiadamia wierzyciela o wysokości kosztów egzekucyjnych w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia wierzycielowi ostatecznego postanowienia umarzającego postępowanie egzekucyjne.”,

c) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Organ egzekucyjny wydaje postanowienie w sprawie kosztów egzekucyjnych na wniosek wierzyciela lub zobowiązanego, złożony w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wysokości kosztów egzekucyjnych, o którym mowa w § 7. Na postanowienie to przysługuje zażalenie.”;

11) w art. 66 § 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) należności dochodzonych na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przez naczelnika urzędu skarbowego lub dyrektora izby celnej;”;

12) w art. 107:

a) § 2b otrzymuje brzmienie:

„§ 2b. W sprawie skargi na naruszenie przepisów o przeprowadzaniu licytacji postanowienie wydaje organ egzekucyjny. Na postanowienie organu egzekucyjnego oddalające skargę służy zażalenie.”,

b) w § 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pracownicy obsługujący organ egzekucyjny, ich małżonkowie i dzieci, a jeżeli w danej miejscowości jest więcej organów egzekucyjnych – także pracownicy obsługujący te inne organy;”;

13) w art. 110z:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W sprawie skargi, o której mowa w § 1, postanowienie wydaje organ egzekucyjny.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Na postanowienie organu egzekucyjnego oddalające skargę przysługuje zażalenie.”;

14) w art. 111d w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pracownicy obsługujący organ egzekucyjny;”;

15) w art. 111h § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli nikt nie przystąpił do licytacji, a przedmiotem egzekucji jest własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego, spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego lub prawo do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej, wierzyciel hipoteczny, inny niż naczelnik urzędu skarbowego, może przejąć to prawo za cenę nie niższą od trzech czwartych oszacowanej wartości nieruchomości; wniosek o przejęcie należy zgłosić w terminie 7 dni od dnia licytacji.”;

16) w art. 111i § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli nikt nie przystąpił do drugiej licytacji, przejęcie nieruchomości na własność może nastąpić za cenę nie niższą od 70% wartości nieruchomości, przy czym prawo przejęcia przysługuje wierzycielowi egzekwującemu lub hipotecznemu, z wyjątkiem naczelnika urzędu skarbowego, oraz współwłaścicielowi.”;

17) w art. 156 § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wskazanie imienia i nazwiska lub nazwy firmy zobowiązanego i jego adresu, a także numeru identyfikacji podatkowej lub numeru PESEL, jeżeli zobowiązany taki numer posiada;”.

Art. 42. W ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768, z późn. zm.⁹⁾) w art. 18 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wpłacić pobrany podatek na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na siedzibę płatnika wykonuje swoje zadania, w terminie do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek, a także przekazać w tym terminie deklarację o wysokości pobranego i wpłaconego przez płatnika podatku, według ustalonego wzoru, wraz z informacją o kwocie podatku należnego poszczególnym gminom;”.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 85, poz. 458, Nr 149, poz. 887 i Nr 171, poz. 1016 oraz z 2013 r. poz. 692 i 1036.

Art. 43. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5a pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) urząd skarbowym – oznacza to urząd skarbowy, przy pomocy którego odpowiednio właściwy dla podatnika lub płatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania;”;

2) w art. 34:

a) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organy rentowe są obowiązane, w terminie do końca lutego, po upływie roku podatkowego, sporządzić i przekazać roczne obliczenie podatku, według ustalonego wzoru, podatnikom uzyskującym dochód z emerytur i rent, rent strukturalnych, rent socjalnych, świadczeń przedemerytalnych, zasiłków przedemerytalnych i nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania; obowiązek ten nie dotyczy podatników;”;

b) w ust. 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy organ rentowy nie jest obowiązany do dokonania rocznego obliczenia podatku, o którym mowa w ust. 7, sporządza w terminie do końca lutego, po upływie roku podatkowego, imienną informację o wysokości uzyskanego dochodu, według ustalonego wzoru, i w tym samym terminie przekazuje podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego wykonuje swoje zadania naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych.”;

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 223, 312, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328 i 1478.

- c) w ust. 12 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Pobraną różnicę płatnicy wpłacają na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby płatnika wykonuje swoje zadania, łącznie z zaliczkami za te miesiące.”;
- 3) w art. 35 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Płatnicy stypendiów, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 40b, są obowiązani w terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym sporządzić informację o wysokości wypłaconego stypendium, według ustalonego wzoru, i przekazać ją podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, z zastrzeżeniem art. 37.”;
- 4) w art. 37:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Roczne obliczenie podatku, o którym mowa w ust. 1, płatnicy sporządzają w terminie do końca lutego po upływie roku podatkowego i w tym samym terminie przekazują podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania.”;
 - b) w ust. 4 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:

„Pobraną różnicę płatnicy wpłacają na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy dla płatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, łącznie z zaliczkami za te miesiące.”;
- 5) w art. 38:
 - a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Płatnicy, o których mowa w art. 31 i art. 33–35, przekazują, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania, a jeżeli płatnik nie jest

osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W terminie do końca stycznia roku następującego po roku podatkowym płatnicy, o których mowa w art. 31 i art. 33–35, są obowiązani przesłać do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby, roczną deklarację, według ustalonego wzoru.”;

6) w art. 39:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym płatnicy, o których mowa w art. 31, art. 33 i art. 35, w przypadku gdy nie dokonują rocznego obliczenia podatku, są obowiązani przekazać podatnikowi i urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – imienne informacje sporządzone według ustalonego wzoru, z zastrzeżeniem ust. 5.”,

b) ust. 2 – 4 otrzymują brzmienie:

„2. Jeżeli obowiązek poboru przez płatników, o których mowa w art. 31, art. 33 i art. 35, zaliczek na podatek ustał w ciągu roku, płatnicy na pisemny wniosek podatnika, w terminie 14 dni od dnia złożenia tego wniosku, są obowiązani do sporządzenia i przekazania podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, lub urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania, imiennej informacji, o której mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 5.

3. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, osoby prawne i ich jednostki organizacyjne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej są obowiązane, w terminie do końca lutego roku następującego po roku

podatkowym, przesłać podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – imienne informacje o wysokości dochodu, o którym mowa w art. 30b ust. 2, sporządzone według ustalonego wzoru.

4. Na pisemny wniosek podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, w związku z zamiarem opuszczenia przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podmiot, o którym mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia złożenia tego wniosku, jest obowiązany do sporządzenia i przesłania podatnikowi i urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – informacji, o której mowa w ust. 3.”;

7) w art. 42:

a) ust. 1 – 2 otrzymują brzmienie:

„1. Płatnicy, o których mowa w art. 41, przekazują kwoty pobranych zaliczek na podatek oraz kwoty zryczałtowanego podatku w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki (podatek) – na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby. Jednakże w przypadku gdy podatek został pobrany zgodnie z art. 30a ust. 2a, płatnicy, o których mowa w art. 41 ust. 10, przekazują kwotę tego podatku na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania.

1a. W terminie do końca stycznia roku następującego po roku podatkowym płatnicy, o których mowa w art. 41, są obowiązani przesłać do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania; a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby, roczne deklaracje, według ustalonego wzoru. Jednakże roczne

deklaracje dotyczące podatku pobranego zgodnie z art. 30a ust. 2a płatnicy, o których mowa w art. 41 ust. 10, przesyłają do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania. Przepis art. 38 ust. 1b stosuje się odpowiednio.

2. W terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym płatnicy, o których mowa w ust. 1, są obowiązani przesłać podatnikom, o których mowa:

- 1) w art. 3 ust. 1, oraz urzędom skarbowym przy pomocy których naczelnicy urzędów skarbowych właściwi według miejsca zamieszkania podatnika wykonują swoje zadania – imienne informacje o wysokości dochodu, o którym mowa w art. 41 ust. 1, sporządzone według ustalonego wzoru;
 - 2) w art. 3 ust. 2a, oraz urzędom skarbowym, przy pomocy których naczelnicy urzędów skarbowych właściwi w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonują swoje zadania – imienne informacje sporządzone według ustalonego wzoru, również gdy płatnik w roku podatkowym sporządzał i przekazywał informacje w trybie przewidzianym w ust. 4.”,
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Na pisemny wniosek podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, płatnik, w terminie 14 dni od dnia złożenia tego wniosku, jest obowiązany do sporządzenia i przesłania podatnikowi i urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – imiennej informacji, o której mowa w ust. 2 pkt 2.”;
- 8) art. 42a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 42a. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, osoby prawne i ich jednostki organizacyjne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które dokonują wypłaty należności lub świadczeń, o których mowa w art. 20 ust. 1, z wyjątkiem dochodów (przychodów) wymienionych w art. 21, art. 52, art. 52a i art. 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku, od których nie są obowiązane pobierać zaliczki na podatek lub zryczałtowanego podatku dochodowego, są obowiązane sporządzić informację według ustalonego wzoru o wysokości przychodów i w terminie do końca lutego następnego roku podatkowego przekazać podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy

pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania; a w przypadku podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania.”;

9) w art. 42c w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania.”;

10) w art. 42e ust. 4 – 6 otrzymują brzmienie:

„4. Kwoty pobranych zaliczek na podatek płatnik przekazuje w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki – na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania; a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.

5. W terminie do końca stycznia roku następującego po roku podatkowym płatnik jest obowiązany przesłać do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania; a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby, roczną deklarację, według ustalonego wzoru. Przepis art. 38 ust. 1b stosuje się odpowiednio.

6. W terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym płatnik jest obowiązany przekazać podatnikowi i do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania; a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – imienne informacje sporządzone według ustalonego wzoru.”;

11) w art. 44:

a) ust. 1f otrzymuje brzmienie:

„1f. Miesięczne zaliczki obliczone w sposób określony w ust. 1c i 1e podatnik jest obowiązany wpłacać, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, w terminie do 20 dnia

miesiąca następującego po miesiącu, w którym uzyskał dochód, a za grudzień – w terminie złożenia zeznania podatkowego.”,

b) ust. 3f otrzymuje brzmienie:

„3f. Podatnicy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, opodatkowani na zasadach określonych w art. 30c, są obowiązani wpłacać na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, zaliczki miesięczne w wysokości różnicy między podatkiem należnym od dochodu osiągniętego od początku roku, obliczonym zgodnie z art. 30c, a sumą należnych zaliczek za poprzednie miesiące, z uwzględnieniem art. 27b.”,

c) ust. 3h otrzymuje brzmienie:

„3h. Podatnicy, o których mowa w ust. 3f, będący małymi podatnikami oraz podatnicy rozpoczynający prowadzenie działalności gospodarczej mogą wpłacać na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, zaliczki kwartalne w wysokości różnicy między podatkiem należnym od dochodu osiągniętego od początku roku, obliczonym zgodnie z art. 30c, a sumą należnych zaliczek za poprzednie kwartały, z uwzględnieniem art. 27b. Przepis art. 22k ust. 11 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, 915, 1138, 1146 1215 i 1328) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4a pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) urzędzie skarbowym – oznacza to urząd skarbowy, przy pomocy którego właściwy dla podatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania;”;

2) w art. 26:

a) w ust. 1b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przychody, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 3, są uzyskiwane od zleceńodawców zagranicznych, zagraniczne przedsiębiorstwa morskiej żeglugi handlowej są obowiązane przed wyjściem statku z portu polskiego wpłacić na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego, według siedziby Morskiej Agencji, naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, należny podatek obliczony od przychodu z tytułu wywozu ładunku i pasażerów przyjętych do przewozu w porcie polskim.”,

- b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Płatnicy, o których mowa w ust. 1, przekazują kwoty podatku w terminie do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zgodnie z ust. 1, 2–2b pobrano podatek, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby podatnika wykonuje swoje zadania; a w przypadku podatników wymienionych w art. 3 ust. 2 oraz podatników będących osobami uprawnionymi z papierów wartościowych zapisanych na rachunkach zbiorczych, których tożsamość nie została płatnikowi ujawniona w trybie przewidzianym w ustawie, o której mowa w art. 4a pkt 15 – na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania. Płatnicy są obowiązani przesłać podatnikom, o których mowa w:”

- c) ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. Na pisemny wniosek podatnika, o którym mowa w art. 3 ust. 2, płatnik, w terminie 14 dni od dnia złożenia tego wniosku, jest obowiązany do sporządzenia i przesyłania podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania – informacji, o której mowa w ust. 3 pkt 2.”

- d) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku dochodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 i 8, spółka przejmująca, nowo zawiązana lub powstała w wyniku przekształcenia jest obowiązana jako płatnik, w terminie do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał dochód, wpłacić podatek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby podatnika wykonuje swoje zadania; a w przypadku podatników wymienionych w art. 3 ust. 2 oraz podatników będących osobami uprawnionymi z papierów wartościowych zapisanych na rachunkach zbiorczych, których tożsamość nie została płatnikowi ujawniona w trybie przewidzianym w ustawie, o której mowa w art. 4a pkt 15 – na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania.”

- 3) w art. 26a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W terminie do końca pierwszego miesiąca roku następującego po roku podatkowym, w którym powstał obowiązek zapłaty podatku, płatnicy, o których mowa w art. 26, i podatnicy, o których mowa w art. 22 ust. 4b, art. 25a oraz art. 26 ust. 1b i 4, są obowiązani przesłać do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby podatnika wykonuje swoje zadania; a w przypadku podatników wymienionych w art. 3 ust. 2 – do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania, roczne deklaracje sporządzone według ustalonego wzoru.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2012 r. poz. 1314, z 2013 r. poz. 2 oraz z 2014 r. poz. 1161) w art. 5:

- 1) w ust. 2b pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uzupełniające: skróconą nazwę (firmę), wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, dane kontaktowe, w przypadku osobowych spółek handlowych i podmiotów podlegających wpisowi do rejestru przedsiębiorców na zasadach określonych dla spółek osobowych – dane dotyczące poszczególnych wspólników, w tym ich identyfikatory podatkowe, przewidywaną liczbę zatrudnionych.”;

- 2) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenie identyfikacyjne podatników niebędących osobami fizycznymi zawiera: pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, numer identyfikacyjny REGON, organ rejestrowy lub ewidencyjny i numer nadany przez ten organ, wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych oraz przewidywaną liczbę zatrudnionych, a ponadto:”;

- 3) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgłoszenie identyfikacyjne podatników będących osobami fizycznymi wykonujących działalność gospodarczą zawiera dane, o których mowa w ust. 2, nazwę (firmę), adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, adresy dodatkowych miejsc wykonywania działalności, numer identyfikacyjny REGON, organ

ewidencyjny, wykaz rachunków bankowych, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych, przewidywaną liczbę zatrudnionych.”.

Art. 46. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹¹⁾) użyte w art. 2 w pkt 8, w art. 27, w art. 30, w art. 31, w art. 187, w art. 188 w § 1- 5, w art. 190 w § 2, w art. 192 w § 2, w art. 193 w § 2 oraz w art. 195a w § 2 w różnych przypadkach wyrazy „urząd skarbowy” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „naczelnik urzędu skarbowego”.

Art. 47. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 po pkt 14 dodaje się pkt 15 w brzmieniu:
„15) podaniu lub deklaracji odwzorowanych cyfrowo – rozumie się przez to dokument elektroniczny będący kopią elektroniczną podania lub deklaracji, złożonych w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej w postaci innej niż elektroniczna, który został wprowadzony do systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych w sposób zapewniający niezaprzeczalność i integralność odwzorowanych danych.”;
- 2) w art. 13:
 - a) § 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) organ właściwy w sprawach interpretacji przepisów prawa podatkowego, z zastrzeżeniem § 2a.”,
 - b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:
„§ 2a. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej jest organem podatkowym - jako organ właściwy w sprawach dotyczących wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego.”;
- 3) w art. 14b:
 - a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną).”;

¹¹⁾ Patrz odnośnik nr 3.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 848, 1101, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 35, 985, 1027, 1036, 1145, 1149, 1289 i 1313 oraz z 2014 r. poz. 183, 567, 915, 1171 i 1215.

- b) uchyla się § 6.
- 4) w art. 14c § 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Interpretacja indywidualna wydana w formie dokumentu elektronicznego jest opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.”;
- 5) w art. 15 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Właściwość rzeczowa i miejscowa jest ustalana z uwzględnieniem również zakresu zadań i terytorialnego zasięgu działania organów podatkowych, określonych na podstawie odrębnych przepisów.”;
- 6) w art. 130:
 - a) w § 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Pracownik urzędu gminy (miasta), starostwa, urzędu marszałkowskiego, izby skarbowej, Biura Krajowej Informacji Podatkowej, funkcjonariusz celny lub pracownik urzędu celnego, izby celnej, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz członek samorządowego kolegium odwoławczego podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których:”;
 - b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli nastąpi wyłączenie pracownika lub funkcjonariusza, odpowiednio naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa, dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, dyrektor izby celnej lub minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczają innego pracownika lub funkcjonariusza do prowadzenia sprawy.”;
- 7) w art. 143 w § 2:
 - a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) pracownikom obsługującym naczelnika urzędu skarbowego – przez naczelnika urzędu skarbowego;

2) pracownikom obsługującym dyrektora izby skarbowej – przez dyrektora izby skarbowej;”;
 - b) po pkt 4 należy dodać pkt 5 w brzmieniu:

„5) pracownikom Biura Krajowej Informacji Podatkowej – przez dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.”;

8) w art. 144 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Organ podatkowy doręcza pisma za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, przez pracowników obsługujących organ podatkowy lub przez osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów.”;

9) po art. 144a dodaje się art. 144b w brzmieniu:

„Art. 144b. § 1. W przypadku pism wydanych w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, które zostały podpisane bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, doręczenie może polegać na doręczeniu wydruku pisma uzyskanego z tego rejestru odzwierciedlającego treść tego pisma, jeżeli strona nie wносиła lub nie wyraziła zgody na doręczenie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 2. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, zawiera:

1) informację, że pismo zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych i podpisane bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby, która je podpisała;

2) identyfikator tego pisma, nadawany przez system teleinformatyczny ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 3. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, może zawierać mechanicznie odtwarzany podpis osoby, która podpisała pismo.

§ 4. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, stanowi dowód tego, co zostało stwierdzone w piśmie wydanym w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”;

10) w art. 159 § 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wezwanie powinno być podpisane przez pracownika organu podatkowego, z podaniem jego imienia, nazwiska i stanowiska służbowego, a jeżeli jest sporządzone w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.”;

11) po art. 181 dodaje się art. 181a w brzmieniu:

„Art. 181a. § 1. Podanie lub deklaracja odwzorowane cyfrowo są równoważne pod względem skutków prawnych podaniu i deklaracji złożonym w formie pisemnej.

§ 2. Przepis § 1 nie wyłącza możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwko podaniu lub deklaracji odwzorowanym cyfrowo.

§ 3. Wydruk podania lub deklaracji odwzorowanych cyfrowo zawiera identyfikator tego podania lub deklaracji nadawany przez system teleinformatyczny ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”;

12) w art. 210 § 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli decyzja została wydana w formie dokumentu elektronicznego - bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP.”;

13) w art. 217 § 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli postanowienie zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego – bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP.”;

14) w art. 282b § 4 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) podpis osoby upoważnionej do zawiadomienia, a jeżeli zawiadomienie zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego – bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP.”;

15) w art. 283 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) naczelnika urzędu skarbowego lub osobę zastępującą naczelnika urzędu skarbowego pracownikom izby skarbowej obsługującej tego naczelnika;”;

16) w art. 294 § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) pracownicy izb skarbowych oraz Biura Krajowej Informacji Podatkowej;”;
- 17) w art. 305c § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może upoważnić pracowników izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do bezpośredniej wymiany informacji w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli.”.

Art. 48. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 743 i 984 oraz z 2014 r. poz. 496, 829, 915 i 932) art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych podlegają Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej, Szef Administracji Podatkowej oraz Szef Służby Celnej.”.

Art. 49. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 46 dodaje się art. 46a ust. 1 i 2 w brzmieniu:

„Art. 46a. 1. Dokumenty zgłoszeniowe i rozliczeniowe płatnik składek może w terminie dla nich określonym przekazać bezpośrednio do Zakładu lub urzędu skarbowego. Dokumenty te, urząd skarbowy niezwłocznie przekazuje do Zakładu.

2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, może określić, w drodze rozporządzenia, inne dokumenty oraz podania, które mogą być przekazywane do urzędu skarbowego.”;

- 2) dodaje się art. 68b w brzmieniu:

„Art. 68b. W ramach realizacji zadań określonych w niniejszej ustawie, organy Administracji Podatkowej są obowiązane współdziałać, nieodpłatnie udostępniać niezbędne dane oraz udzielać pomocy Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.”.

¹³⁾ Patrz odnośnik nr 5.

Art. 50. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.¹⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) urząd skarbowy – oznacza urząd skarbowy, przy pomocy którego właściwy dla podatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania.”;

2) w art. 12 ust. 10b otrzymuje brzmienie:

„10b. Ryczałt od przychodu, o którym mowa w ust. 10, jest płatny bez wezwania w terminie, o którym mowa w art. 21 ust. 1 lub 1a, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania.”;

3) w art. 21:

a) w ust. 1g wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych dotyczący okresu zawieszenia, o którym mowa w ust. 1d i 1e, w danym roku podatkowym, podatnik jest obowiązany obliczyć i wpłacić na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, po wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, w terminie.”;

b) ust. 1h otrzymuje brzmienie:

„1h. Jeżeli wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje w ostatnim miesiącu roku podatkowego, ryczałt od przychodów ewidencjonowanych dotyczący okresu zawieszenia, o którym mowa w ust. 1d i 1e, w danym roku podatkowym, podatnik jest obowiązany obliczyć i wpłacić na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania – w terminie, o którym mowa w ust. 2. W tym samym terminie ryczałt od przychodów ewidencjonowanych są obowiązani obliczyć i wpłacić na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy naczelnik

¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 104, poz. 1104 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 125, poz. 1363 i 1369 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 141, poz. 1183, Nr 169, poz. 1384, Nr 172, poz. 1412 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302 i Nr 202, poz. 1958, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135 i Nr 263, poz. 2619, z 2005 r. Nr 143, poz. 1199, Nr 164, poz. 1366 i Nr 169, poz. 1420, z 2006 r. Nr 183, poz. 1353 i Nr 217, poz. 1588, z 2008 r. Nr 141, poz. 888, Nr 143, poz. 894 i Nr 209, poz. 1316, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 201, poz. 1541, z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 28, poz. 146, Nr 75, poz. 473, Nr 219, poz. 1442 i Nr 226, poz. 1478, z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 131, poz. 764, z 2012 r. poz. 1529 i 1540 oraz z 2014 r. poz. 223.

urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, podatnicy, o których mowa w ust. 1a, jeżeli wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje w ostatnim kwartale roku podatkowego.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 53:

a) § 37 otrzymuje brzmienie:

„§ 37. Finansowy organ postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) naczelnik urzędu skarbowego;
- 2) inspektor kontroli skarbowej;
- 3) naczelnik urzędu celnego.”,

b) § 39 otrzymuje brzmienie:

„§ 39. Organ nadrzędny nad finansowym organem postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) miejscowo właściwy dyrektor izby celnej - w sprawach należących do właściwości naczelnika urzędu celnego;
- 2) miejscowo właściwy dyrektor izby skarbowej - w sprawach należących do właściwości naczelnika urzędu skarbowego, a jeżeli postępowanie przygotowawcze prowadzi inspektor kontroli skarbowej - Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej;
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jeżeli postanowienie lub zarządzenie wydał finansowy organ nadrzędny określony w pkt 1 i 2.”;

2) w art. 118:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Organami postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe są:

- 1) naczelnik urzędu skarbowego;
- 2) inspektor kontroli skarbowej;
- 3) naczelnik urzędu celnego;
- 4) Straż Graniczna;
- 5) Policja;

¹⁵⁾ Patrz odnośnik nr 2.

6) Żandarmeria Wojskowa.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W granicach koniecznych do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, niezbędnych czynności procesowych w sprawach, o których mowa w art. 133 § 1 pkt 1, mogą dokonywać także upoważnieni przez naczelnika urzędu celnego funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbie celnej. Po dokonaniu tych czynności przekazuje się sprawę naczelnikowi urzędu celnego do dalszego prowadzenia, chyba że za wykroczenie skarbowe nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego, a nie zachodzi potrzeba złożenia do sądu wniosku o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.”;

3) w art. 133 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Postępowanie przygotowawcze prowadzą:

- 1) naczelnik urzędu celnego - w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-75c, art. 85-96 § 1, art. 106h i art. 107-111 § 1 oraz w sprawach ujawnionych w zakresie swojego działania przez naczelnika urzędu celnego z art. 106e, art. 106f i art. 106k, a także w sprawach w zakresie swojego działania z art. 54, art. 56, art. 57 § 1, art. 60, art. 61, art. 76, art. 80, art. 83 oraz art. 84 § 1;
- 2) naczelnik urzędu skarbowego - w sprawach o pozostałe przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe;
- 3) inspektor kontroli skarbowej - w sprawach ujawnionych w zakresie działania kontroli skarbowej.”;

4) w art. 150 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Czynności, o których mowa w art. 75 § 2 oraz art. 285 § 2 Kodeksu postępowania karnego, są dokonywane przez Policję, Straż Graniczną, Służbę Celną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne lub Żandarmerię Wojskową, a gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone jest przez inny niż naczelnik urzędu celnego finansowy organ postępowania przygotowawczego - przez Policję na żądanie tego organu.”;

5) w art. 179:

a) § 1 – 4 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Organem postępowania wykonawczego w zakresie wykonywania orzeczeń w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe jest także naczelnik urzędu celnego. Do decyzji tych organów stosuje się odpowiednio art. 7 Kodeksu karnego wykonawczego.

2. Organem wykonującym zabezpieczenie majątkowe jest naczelnik urzędu skarbowego, chyba że kodeks stanowi inaczej.

3. Zabezpieczenia majątkowego na towarach, wartościach dewizowych lub krajowych środkach płatniczych podlegających kontroli celnej lub kontroli dewizowej wykonywanej przez naczelnika urzędu celnego lub będących w dyspozycji naczelnika urzędu celnego dokonują te organy.

4. Jeżeli zabezpieczenia majątkowego dokonał uprzednio naczelnik urzędu celnego, sąd kieruje orzeczenie do tego organu w celu wykonania w tej części.”;

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Kompetencje naczelnika urzędu celnego określone w § 1, 3 i 4 może wykonywać także dyrektor izby celnej.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 i 765 oraz z 2014 r. poz. 486, 579, 786 i 969) art. 100 otrzymuje brzmienie:

„Art. 100. § 1. Uprawnionym do poboru należności wynikających z grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, stanowiących dochód budżetu państwa, z wyłączeniem grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego jest właściwy naczelnik urzędu skarbowego.

§ 2. Grzywna stanowi dochód budżetu państwa, a gdy nałoży ją funkcjonariusz organu podległego władzom jednostki samorządu terytorialnego - stanowi dochód tej jednostki samorządu.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową naczelników urzędów skarbowych uprawnionych do poboru należności, o których mowa § 1, uwzględniając sprawność i skuteczność czynności zmierzających do uregulowania należności.

§ 3. Ściąganie grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 53. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) urząd skarbowy – rozumie się przez to urząd skarbowy, przy pomocy którego właściwy dla podatnika naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania;”.

Art. 54. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 26:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o wpis do CEIDG może być również złożony na formularzu zgodnym z formularzem, o którym mowa w ust. 1, w wybranym przez przedsiębiorcę urzędzie gminy albo urzędzie skarbowym;”;

b) ust. 3 – 5 otrzymują brzmienie:

„3. Organ gminy albo naczelnik urzędu skarbowego potwierdza tożsamość wnioskodawcy składającego wniosek, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, i potwierdza wnioskodawcy, za pokwitowaniem, przyjęcie wniosku.

4. Organ gminy albo naczelnik urzędu skarbowego przekształca wniosek, o którym mowa w ust. 2, na formę dokumentu elektronicznego, opatruje go podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, przy zachowaniu zasad przewidzianych w przepisach o podpisie elektronicznym, albo podpisuje podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, albo podpisuje w inny sposób akceptowany przez system CEIDG umożliwiający jednoznaczną identyfikację osoby przesyłającej wniosek oraz czasu jego przesłania i przesyła do CEIDG nie później niż następnego dnia roboczego od dnia jego otrzymania.

4a. W przypadku gdy czynności, o których mowa w ust. 4, wykonują upoważnieni pracownicy, organ gminy albo naczelnik urzędu skarbowego są obowiązani niezwłocznie przekazywać do CEIDG imiona i nazwiska tych osób.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608 oraz z 2014 r. poz. 312 i 1171.

¹⁷⁾ Patrz odnośnik nr 4.

5. Wniosek w formie dokumentu elektronicznego i papierowego oraz dokumentacja z nim związana podlegają archiwizacji przez okres 10 lat od dokonania wpisu. Archiwizacji dokonują, odpowiednio, organ gminy, naczelnik urzędu skarbowego i minister właściwy do spraw gospodarki. Do wniosku i dokumentacji nie stosuje się przepisów o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.”;

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Osoby, o których mowa w art. 13 ust. 2, 4 oraz 5, wraz z wnioskiem przedkładają dane dokumentu potwierdzającego status, o którym mowa w tych przepisach, w szczególności datę wydania i sygnaturę dokumentu oraz wskazanie organu, który go wydał, albo przedkładają w urzędzie gminy albo urzędzie skarbowym do wglądu oryginał dokumentu.”;

2) w art. 27:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli wniosek złożony w sposób określony w art. 26 ust. 2 jest niepoprawny, organ gminy albo naczelnik urzędu skarbowego niezwłocznie wzywa do skorygowania lub uzupełnienia wniosku, wskazując uchybienia, w terminie 7 dni roboczych, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy przedsiębiorca nie posiada numeru PESEL, okazuje upoważnionemu pracownikowi urzędu gminy albo pracownikowi izby skarbowej realizującego zadania w urzędzie skarbowym, paszport albo inny dokument potwierdzający jego tożsamość i obywatelstwo.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 511) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorcy żeglugowi są obowiązani za każdy miesiąc roku podatkowego obliczać podatek tonażowy w sposób określony w art. 5 ust. 4 i wpłacać bez wezwania do urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach podatku tonażowego wykonuje swoje zadania, w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, a za miesiąc grudzień – w terminie złożenia zeznania.”.

Art. 56. W ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 147, poz. 1033, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 37 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) opłatę sankcyjną, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wykonuje swoje zadania;”.

Art. 57. W ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1111 i 1199) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 po pkt 7 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8. Biurze Krajowej Informacji Podatkowej;”;

2) w art. 52 po pkt 4 dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5. dyrektora izby skarbowej i jego zastępcy;

6. dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i jego zastępcy.”;

3) w art. 54 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obsadzenie stanowisk, o których mowa w art. 52 pkt 5 i 6, następuje na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”;

4) w art. 62:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, dyrektor generalny urzędu może w każdym czasie przenieść urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie w tej samej lub do innej miejscowości, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. Przeniesienia urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości nie można dokonać bez zgody urzędnika służby cywilnej – kobiety w ciąży lub osoby będącej jedynym opiekunem dziecka w wieku do lat piętnastu. Nie można także dokonać takiego przeniesienia, w przypadku gdy stoją temu na przeszkodzie szczególnie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika.

1b. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości przysługują świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3, z zachowaniem określonych tam warunków.

¹⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 171, poz. 1016 oraz z 2014 r. poz. 29 i 915.

- 1c. Przeniesienia urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości znacznie oddalonej od dotychczasowego miejsca pracy urzędnika bez jego pisemnej zgody można dokonać nie częściej niż raz na dwa lata.
- 1d. Koszty świadczeń związanych z przeniesieniami urzędników służby cywilnej przenoszonych w tym samym urzędzie do innej miejscowości, o których mowa w ust. 1b, finansowane będą ze środków będących w dyspozycji dyrektora generalnego urzędu.”.

Art. 58. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 24b dodaje się art. 24c w brzmieniu:

„Art. 24c. Deklaracje podatkowe, o których mowa w art. 21–24b, podatnik może złożyć w każdym urzędzie celnym lub urzędzie skarbowym. Deklaracje te podlegają niezwłocznemu przekazaniu właściwemu naczelnikowi urzędu celnego.”;

- 2) w art. 78 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do deklaracji podatkowej, o której mowa w ust. 1 pkt 3 przepisy art. 24c stosuje się odpowiednio.”;

- 3) w art. 80 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do deklaracji podatkowych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przepisy art. 24c ust. 1 stosuje się odpowiednio.”;

- 4) w art. 106 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do deklaracji podatkowych, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 przepisy art. 24c stosuje się odpowiednio.”.

Art. 59. W ustawie z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. poz. 1289) w art. 95 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zaktualizowany tytuł wykonawczy powinien zawierać imię i nazwisko oraz określenie stanowiska służbowego upoważnionego pracownika obsługującego organ egzekucyjny.”.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 60. Z dniem wejścia w życie ustawy jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 stają się jednostkami organizacyjnymi Administracji Podatkowej.

Art. 61. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tworzy się Biuro Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 62. 1. W terminie 7 dni od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, powołuje Pełnomocnika do spraw organizacji Biura Krajowej Informacji Podatkowej, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”, i określa zakres jego zadań.

2. Pełnomocnik podlega ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

3. Do czasu obsadzenia stanowiska dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej Pełnomocnik, nie dłużej niż 6 miesięcy od dnia powołania, wykonuje zadania dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

4. Pełnomocnik wykonuje swoje zadania przy pomocy wyodrębnionej komórki organizacyjnej izby skarbowej wskazanej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

5. Pracownicy izb skarbowych zatrudnieni przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Skarbowej w Bydgoszczy, Katowicach, Łodzi, Poznaniu i Warszawie realizujący zadania w biurze Krajowej Informacji Podatkowej stają się pracownikami Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

6. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jest obowiązany zawiadomić na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 5 o zmianach, jakie nastąpiły w zakresie ich stosunków pracy. Przepisy art. 23¹ § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 63. 1. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji urzędów skarbowych oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie urzędów skarbowych stają się mieniem odpowiednio w dyspozycji lub w trwałym zarządzie właściwych miejscowo izb skarbowych.

2. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji izb skarbowych oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie izb skarbowych, użytkowane przez Biura Krajowej Informacji Podatkowej w tych izbach skarbowych, stają się mieniem w dyspozycji lub w trwałym zarządzie Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 64. Należności i zobowiązania podległych urzędów skarbowych w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, stają się należnościami i zobowiązaniami właściwej miejscowo izby skarbowej.

Art. 65. Postępowania w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez naczelników urzędów skarbowych będą prowadzone przez właściwych miejscowo dyrektorów izb skarbowych.

Art. 66. 1. Komisje dyscyplinarne utworzone w urzędach skarbowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ulegają likwidacji.

2. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą komisje dyscyplinarne właściwych izb skarbowych.

Art. 67. Prawa i obowiązki wynikające z umów i porozumień zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, przejmują właściwi miejscowo dyrektorzy izb skarbowych.

Art. 68. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy urzędów skarbowych stają się pracownikami izb skarbowych.

2. Właściwi dyrektorzy izb skarbowych, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązani zawiadomić na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem pracowników będących naczelnikami urzędów skarbowych, o zmianach, jakie nastąpiły w zakresie ich stosunków pracy. Przepisy art. 23¹ § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

3. Naczelnicy urzędów skarbowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pracownikami właściwych izb skarbowych, a akty ich powołania pozostają w mocy.

Art. 69. Pracownicy, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy byli zatrudnieni w urzędach skarbowych oraz w izbach skarbowych są zobowiązani do złożenia, w terminie 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, pisemnej informacji w sprawie zatrudnienia w Administracji Podatkowej przez osoby, o których mowa w art. 28 niniejszej ustawy. Przepis art. 28 ust. 6 niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio.

Art. 70. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wicedyrektorzy izb skarbowych stają się zastępcami dyrektorów izb skarbowych, a akty ich powołania pozostają w mocy.

Art. 71. Akty powołania dyrektorów izb skarbowych pozostają w mocy.

Art. 72. Do postępowań dotyczących naboru, na stanowiska dyrektora izby skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 73. Legitymacje służbowe wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność do czasu wydania nowych jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 74. Upoważnienia wydane pracownikom urzędów skarbowych przez naczelnika urzędu skarbowego na podstawie art. 143 § 2 pkt 1 oraz art. 283 § 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 47 zachowują ważność.

Art. 75. 1. Postępowania prowadzone przez naczelników urzędów skarbowych na podstawie dotychczasowych przepisów, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są prowadzone przez naczelników urzędów skarbowych.

2. Do postępowań, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 76. 1. Postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe wszczęte i niezakończone przez urzędy skarbowe lub urzędy celne jako finansowe organy postępowania przygotowawczego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmują do prowadzenia odpowiednio właściwi naczelnicy urzędów skarbowych lub naczelnicy urzędów celnych. Wszystkie podjęte czynności w postępowaniach w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe pozostają w mocy.

2. Zadania izb skarbowych i izb celnych pełniących funkcje organów nadrzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego, w sprawach o których mowa w ust. 1, po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przejmują odpowiednio właściwi dyrektorzy izb skarbowych i dyrektorzy izb celnych.

Art. 77. 1. Do postępowań w sprawie wydania interpretacji indywidualnych wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy organem właściwym do prowadzenia postępowania oraz wydania interpretacji indywidualnej lub innego aktu kończącego postępowanie w sprawie, jest dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

2. W sprawach zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydaniem interpretacji indywidualnych lub innych aktów kończących postępowanie w sprawie, w stosunku do których złożono wezwanie do usunięcia naruszenia prawa lub skargę do sądu administracyjnego, organem właściwym do występowania jako strona przed sądem administracyjnym jest dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

3. Właściwi dyrektorzy izb skarbowych przekażą niezwłocznie dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej akta spraw, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 78. Przepis art. 181a ustawy wymienionej w art. 47 stosuje się także do podań lub deklaracji złożonych w formie pisemnej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 79. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 5d, 9, 9c oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 12 ust. 2 i 5, 25 ust. 2 i art. 29 ust. 6 ustawy, nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 80. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 1b ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych zachowują moc do czasu zakończenia pilotażu.

Art. 81. Do postępowań wszczętych skargami lub wnioskami złożonymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy wymienionej w art. 41, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 82. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 6 § 2 ustawy wymienionej w art. 41, pozostają w mocy do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 § 4 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 83. Dokumentacja niezakończonych spraw związanych z poborem należności wynikających z mandatów karnych, o których mowa w art. 100 ustawy wymienionej w art. 52, nałożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlega przekazaniu właściwym naczelnikom urzędów skarbowych w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 84. 1. W przypadku postępowań prowadzonych na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) przez urząd skarbowy,
 - 2) w zakresie należności wynikających z grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, stanowiących dochód budżetu państwa, z wyłączeniem grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego
- wierzycielem staje się naczelnik urzędu skarbowego.
2. Czynności podjęte przez dotychczasowych wierzycieli podjęte w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1 zachowują ważność.

Rozdział 8

Przepisy końcowe

Art. 85. Traci moc ustawa z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych.

Art. 86. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 17 i art. 18 ust. 1, które wchodzi w życie z dniem 1 września 2015 r.,
- 2) art. 62 ust. 1, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za zgodność pod względem
prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym

WASILECZKA DYREKTORA
Departamentu Prawnego
W. Wasileczka 17.11.15
Wojciech Wasileczka

DYREKTOR
Departamentu Administracji Podatkowej

Janusz Janowski

UZASADNIENIE

Struktura organizacyjna, zakres zadań i kompetencji wszystkich organów administracji rządowej znajduje swoje odzwierciedlenie w ustawach odnoszących się *stricto* do tych organów. Jedynie, tak istotna z punktu widzenia zarówno Skarbu Państwa jak i samych obywateli, administracja zajmująca się poborem podatków ma swoją regulację w jednym przepisie ustawy o urzędach i izbach skarbowych, który *de facto* odnosi się do struktury organizacyjnej tej administracji, trybu powoływania na stanowiska naczelników urzędów skarbowych oraz dyrektorów izb skarbowych, właściwości miejscowej i rzeczowej organów podatkowych a także kwestii obsługi określonych kategorii podatników w tzw. wyspecjalizowanych urzędach skarbowych.

Upływ czasu, od uchwalenia ustawy o urzędach i izbach skarbowych minęło prawie 20 lat, a także zmiany społeczno-gospodarcze jakie się w tym czasie dokonały wskazują na potrzebę uchwalenia ustawy, która będzie zawierała regulacje w zakresie usprawnienia i poprawy funkcjonowania obecnej administracji podatkowej, stworzenia najlepszych warunków do realizacji podstawowego celu jakim jest zapewnienie prawidłowego wykonywania przez podatników obowiązków podatkowych. Rozwiązania przewidziane w projektowanej ustawie pozwolą na maksymalizację stopnia orientacji na podatnika poprzez stworzenie systemu obsługi i wsparcia podatnika, co w konsekwencji wpłynie na poprawę jakości świadczonych usług przez administrację podatkową oraz wzmocni jej rolę usługową. Przyczynią się także do podnoszenia poziomu wiedzy i świadomości podatkowej społeczeństwa, a tym samym zwiększania stopnia dobrowolności w wypełnianiu obowiązków podatkowych. Przy tym konieczność przeprowadzenia modernizacji administracji podatkowej wynika m.in. z *zaleceń Rady z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie krajowego programu reform Polski na 2014 r. oraz zawierającym opinię Rady na temat przedstawionego przez Polskę programu konwergencji na 2014 r.* [COM(2014)422], w których sformułowano rekomendacje dla Polski, dotyczące zapewnienia trwałej korekty nadmiernego deficytu do 2015 r. poprzez m.in. poprawę przestrzegania przepisów prawa podatkowego, zwłaszcza przez usprawnienie skuteczności administracji podatkowej. Dodatkowo z Dokumentu Roboczego Służb Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. pn. *Ocena krajowego programu reform i programu konwergencji na 2014 r. dla Polski* towarzyszącemu w/w *Zaleceni*u wynika, że w dalszym ciągu problemem jest przestrzeganie przepisów prawa podatkowego, w szczególności z powodu niewydolności administracji podatkowej. Stąd też zmiany wymaga dotychczasowy model funkcjonowania administracji podatkowej, z modelu administracji wspieranej systemem informatycznym

opartym na rozproszonych bazach danych, na model nowoczesnej, scentralizowanej i zintegrowanej Administracji Podatkowej, wspieranej centralnym systemem informatycznym, świadczącej usługi na najwyższym poziomie i zapewniającej skuteczny i efektywny pobór podatków.

Od kilkunastu lat administracja podatkowa w Polsce przechodzi proces zmian, dążąc m.in. do nowatorskiej formy interakcji z podatnikami, akcentując funkcje usługowe, ukierunkowane na ułatwienie podatnikowi rzetelnego i prawidłowego wypełniania obowiązków przewidzianych w przepisach prawa podatkowego. Równocześnie opracowywany jest nowoczesny system informatyczny i nowe formy komunikacji z podatnikami w ramach współfinansowanego przez Unię Europejską Programu e-Podatki. Nie mniej mając na uwadze konieczność wspierania podatników w prawidłowej realizacji obowiązków podatkowych oraz dostosowanie organizacji do implementacji produktów Programu e-Podatki, niezbędne jest stworzenie prawnych warunków wzmocnienia organizacyjnego administracji podatkowej, podniesienie sprawności i efektywności jej działania m.in. poprzez oddziaływanie administracji podatkowej w celu przeciwdziałania nieuczciwej konkurencji oraz zapewnienie większej elastyczności wykorzystania zasobów kadrowych. Cel ten będzie spełniała przygotowana ustawa o Administracji Podatkowej, która zastąpi ustawę z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1267, z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze projekt ustawy przewiduje wprowadzenie regulacji prawnych w zakresie:

- 1) określenia zadań oraz organizacji Administracji Podatkowej,
- 2) wprowadzenia systemu obsługi i wsparcia podatnika,
- 3) regulacji dotyczących pracowników Administracji Podatkowej,
- 4) zasad naboru na stanowiska w Administracji Podatkowej.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

W art. 1 projektu ustawy sformułowano cel istnienia Administracji Podatkowej oraz wskazano, że przedmiotem regulacji będzie określenie jej zadań i organizacji. Przyjęto, że Administracja Podatkowa jest ustanowiona w celu szeroko rozumianego poboru podatków oraz zapewnienia prawidłowego wykonywania ciążących na podatnikach obowiązków podatkowych. Jednocześnie w przepisie tym wskazano, iż Administracja Podatkowa będzie również pełnić rolę usługową w zakresie obsługi i wsparcia podatnika, polegającą na

udzielaniu pomocy w dobrowolnym, prawidłowym i samodzielnyim wypełnianiu przez podatników obowiązków podatkowych.

Ponadto, w celu wzmocnienia tożsamości i poprawy wizerunku Administracji Podatkowej, jako organizacji działającej w sposób spójny i jednolity, w art. 2 projektu zaproponowano wprowadzenie zastrzeżenia nazwy „Administracja Podatkowa” wyłącznie na rzecz Administracji Podatkowej realizującej wskazany powyżej cel.

W art. 3 projektu określono otwarty katalog zadań przypisanych Administracji Podatkowej, które są realizowane przez wszystkie organy Administracji Podatkowej. Wymienione w tym przepisie zadania, są powieleniem wynikających z ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz z innych ustaw, w tym w szczególności ustaw prawa podatkowego, jak również wskazaniem nowych zadań w zakresie obsługi i udzielania wsparcia podatnikom w prawidłowym wywiązywaniu się przez nich z obowiązków podatkowych. Podstawowym zadaniem Administracji Podatkowej jest przede wszystkim realizacja dochodów z podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy. Wykonanie tego zadania następuje poprzez przyznane prawem uprawnienia organu w zakresie m.in. ustalania, określania, poboru i egzekucji podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, a także poprzez kontrolę podatkową i czynności sprawdzających.

Niezmiernie istotnymi zadaniami, które dzisiaj nie znajdują odzwierciedlenia w ustawie, są przewidziane w art. 3 pkt 2 - 3 projektu, zadania w zakresie zapewnienia jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej, w tym podejmowanie działań o charakterze edukacyjnym, ukierunkowanych na podnoszenie świadomości podatkowej oraz dobrowolne wykonywanie obowiązków podatkowych (art. 3 pkt 2), a także zapewnienia podatnikom odpowiedniej obsługi i wsparcia w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych (art. 3 pkt 3).

Zakłada się, iż Administracja Podatkowa realizując powyższe zadanie dostarczy każdemu podatnikowi jednolitą informację w zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego, niezależnie od jego miejsca zamieszkania. Przedmiotowe zadanie będzie w szczególności realizowane przez nowy organ, tj. dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, który uzyska status organu podatkowego w sprawach dotyczących wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. Podjęte działania w zakresie wsparcia informacyjnego i edukacyjnego będą stanowić istotne narzędzie zapewniające

wpływy do budżetu państwa, zmniejszające koszty funkcjonowania Administracji Podatkowej oraz umożliwią uniknięcie konieczności podejmowania działań uciążliwych dla podatników.

Drugie nowe zadanie to zapewnienie obsługi i wsparcia podatnika w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych, w tym poprzez centrum obsługi, asystenta podatnika oraz za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Przedmiotowe zadanie będzie realizowane na trzech płaszczyznach:

- 1) W trakcie obsługi bezpośredniej, w urzędzie skarbowym, poprzez bezpośrednią relację z podatnikami od chwili zaistnienia obowiązku podatkowego aż do momentu wypełnienia skonkretyzowanych zobowiązań podatkowych. Przy czym poziom obsługi będzie dostosowany do wymagań i oczekiwań podatników. W tym też celu stworzone zostaną centra obsługi, które szczegółowo zostały opisane w Rozdziale 3 projektu - System obsługi i wsparcia podatnika.
- 2) Poprzez utworzone w urzędzie skarbowym stanowisko do spraw wsparcia podatnika – asystenta podatnika, który we współpracy z właściwymi pracownikami prowadzącymi sprawy podatkowe, będzie służył pomocą, w zakresie określonym ustawą, mikroprzedsiębiorcom rozpoczynającym działalność gospodarczą.
- 3) Za pomocą środków komunikacji elektronicznej, które realizowane będzie głównie przez portal podatkowy, który stanie się podstawowym kanałem komunikacji z Administracją Podatkową. Portal podatkowy umożliwi upowszechnianie aktualnych informacji podatkowych, w tym dotyczących zmian w przepisach prawa podatkowego, obowiązujących interpretacji w zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego, udostępni online kursy i kalkulatory podatkowe oraz inne informacje o charakterze ogólnym. Ponadto, w ramach portalu podatkowego udostępnione zostaną także informacje dedykowane konkretnemu podatnikowi jak np. powiadamianie o zbliżających się terminach do złożenia oczekiwanych od podatnika deklaracji czy też o obowiązujących go terminach płatności należności podatkowych. Pozwoli także na komponowanie i rozsyłanie informacji profilowanych. Portal podatkowy, doskonaląc komunikację elektroniczną z podatnikami, umożliwi nie tylko sprawniejsze składanie dokumentów elektronicznych ale również bieżący dostęp do stanu spraw i rozliczeń podatkowych. Wprowadzona zostanie w pełni dwustronna komunikacja z podatnikami.

Głównym celem nadania zadaniom, o których mowa w art. 3 pkt 2 i 3 projektu, rangi ustawowej jest podniesienie poziomu dobrowolnego wypełniania przez podatników obowiązków podatkowych, a więc właściwe i terminowe deklarowanie zobowiązań podatkowych bez konieczności wszczynania kontroli podatkowej, czynności sprawdzających

oraz postępowań podatkowych a także dokonywanie płatności należności podatkowych przez osoby zobowiązane bez konieczności wszczynania w stosunku do nich czynności egzekucyjnych, czy też postępowań karnych skarbowych.

Kolejne, także obecnie wykonywane zadanie, wskazane zostało w art. 3 pkt 4 projektu, które dotyczy rozpoznawania, wykrywania, zapobiegania i zwalczania przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych. Wymienione obowiązki związane są w głównej mierze z powierzoną urzędowi skarbowemu, a po proponowanej zmianie naczelnikowi urzędu skarbowego, na mocy ustawy Kodeks karny skarbowy, funkcją finansowego organu postępowania przygotowawczego i wykonywaną przez te organy rolą oskarżyciela publicznego w sprawach karnych skarbowych i w sprawach karnych z ustawy o rachunkowości. W porównaniu z obecnie określonym w tym zakresie zadaniem w ustawie o urzędach i izbach skarbowych doprecyzowano, iż działania Administracji Podatkowej nie ograniczają się tylko do ścigania już popełnionych przestępstw (wykroczeń) skarbowych oraz przestępstw z ustawy o rachunkowości, ale że cała Administracja Podatkowa będzie ukierunkowywać swoje działania również na zapobieganie popełnianiu przestępstw skarbowych.

W art. 3 pkt 5 i 6 projektu wskazano zadania, które także są już wykonywane w obecnym stanie prawnym w zakresie współpracy z organami administracji rządowej i samorządowej oraz z państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi, jak również współpracy z właściwymi organami i instytucjami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi w sprawach dotyczących wymiaru i poboru podatków, a także wymiany informacji w zakresie i na zasadach wynikających z ratyfikowanych umów i porozumień międzynarodowych oraz wynikających z odrębnych przepisów.

Przepis art. 4 projektu zawiera delegację ustawową dla Ministra Finansów do określenia w drodze zarządzenia strategicznych celów, kierunków działań i rozwoju Administracji Podatkowej oraz sposobu ich realizacji, z uwzględnieniem rodzaju zadań wykonywanych przez Administrację Podatkową.

W projekcie ustawy (art. 5 projektu) przyjęto, analogicznie jak ma to miejsce dzisiaj, że dzień 31 lipca będzie Dniem Skarbowości w Administracji Podatkowej.

Rozdział 2

Organizacja Administracji Podatkowej

W rozdziale 2 projektu określono organizację Administracji Podatkowej wskazując na kwestie kompetencji oraz strukturę organizacyjną organów Administracji Podatkowej.

Wzorem rozwiązań przyjętych w innych służbach podległych Ministrowi Finansów, tj. w Służbie Celnej oraz w kontroli skarbowej, zaproponowano wprowadzenie do ustawy o Administracji Podatkowej jej Szefa, który będzie kierował Administracją Podatkową (art. 6 projektu). Szef Administracji Podatkowej będzie podlegał Ministrowi Finansów.

Ustanowienie w Administracji Podatkowej stanowiska Szefa Administracji Podatkowej stanowi *novum* w stosunku do obecnego stanu prawnego i ma na celu wzmocnienie tożsamości oraz wizerunku Administracji Podatkowej.

W myśl art. 6 ust. 2 projektu ustawy, Szefem Administracji Podatkowej będzie mógł być wyłącznie podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym Ministra Finansów, powoływany i odwoływany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Finansów.

Zgodnie z projektowanym rozwiązaniem przewidzianym w art. 6 ust. 3 projektu, Szef Administracji Podatkowej będzie odpowiedzialny za zapewnienie sprawnego i efektywnego wykonywania zadań nałożonych na Administrację Podatkową. Są to przede wszystkim kompetencje o charakterze organizacyjnym i kadrowym. A więc sprawowanie nadzoru nad działalnością jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej, a także organów Administracji Podatkowej: dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelnika urzędu skarbowego. Do zadań Szefa Administracji Podatkowej będzie również należało kształtowanie polityki kadrowej i szkoleniowej w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej (art. 6 ust. 3 pkt 2). Jest to zadanie niezmiernie istotne, gdyż jednym z najważniejszych czynników decydujących o sprawnym i efektywnym funkcjonowaniu Administracji Podatkowej jest odpowiednio wykwalifikowana kadra pracownicza, zdolna do wykonywania powierzonych jej zadań z najwyższym profesjonalizmem. Stąd też realizacja powyższego zadania będzie polegała m.in. na wdrażaniu odpowiedniego do potrzeb, możliwości i wykonywanych zadań Administracji Podatkowej, procesu szkolenia oraz określenia jasnych kryteriów ścieżki kariery pracowników Administracji Podatkowej. Ponadto Szef Administracji Podatkowej będzie kształtował politykę kadrową w Administracji Podatkowej poprzez uzyskane uprawnienia przy obsadzaniu wolnych stanowisk na dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców a także naczelnika urzędu skarbowego, co szczegółowo zostało uregulowane w Rozdziale 5 projektu dotyczącym naboru na stanowiska w Administracji Podatkowej.

Kolejne zadanie dotyczy sprawowania nadzoru nad realizacją budżetu państwa w części dotyczącej Administracji Podatkowej (art. 6 ust. 3 pkt 3). Zatem w nowym stanie prawnym to Szef Administracji Podatkowej będzie miał wpływ na wydatkowane środki finansowe na

funkcjonowanie Administracji Podatkowej ale także będzie nadzorował czy podległe mu organy realizują dochody budżetowe zgodnie z nałożonym na nie planem. Ostatnim, istotnym z zadań Szefa Administracji Podatkowej będzie współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi w zakresie zadań Administracji Podatkowej (art. 6 ust. 3 pkt 4). Zadanie to będzie mogło być realizowane np. poprzez inicjowanie wymiany doświadczeń w funkcjonowaniu administracji z zagranicznymi administracjami podatkowymi, udział w międzynarodowych konferencjach i sympozjach poświęconych funkcjonowaniu Administracji Podatkowej.

Zgodnie z propozycją przewidzianą w art. 6 ust. 4 projektu Szef Administracji Podatkowej będzie wykonywał swoje zadania przy pomocy komórki organizacyjnej, w szczególności wyodrębnionej w tym celu, w strukturze Ministerstwa Finansów.

Projekt ustawy nie przewiduje, by Szef Administracji Podatkowej posiadał status organu Administracji Podatkowej lub organu podatkowego. Stąd też Szef Administracji Podatkowej nie będzie uprawniony do prowadzenia np. postępowań w sprawach podatkowych czy wydawania decyzji administracyjnych. Będzie natomiast mógł, zgodnie z art. 6 ust. 5 projektu, wydawać zarządzenia w celu zapewnienia sprawnego i efektywnego funkcjonowania izb skarbowych, Biura Krajowej Informacji Podatkowej i urzędów skarbowych j oraz w celu kształtowania polityki kadrowej i szkoleniowej w/w jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej. Zatem Szef Administracji Podatkowej będzie mógł wydawać zarządzenia tylko w celu realizacji swoich ustawowych zadań.

Mając na uwadze zadania i funkcje jakie zostały przypisane Administracji Podatkowej, która *de facto* na mocy ustaw podatkowych oraz odrębnych przepisów realizuje zadania organów podatkowych, organów egzekucyjnych oraz finansowych organów postępowania przygotowawczego, określono katalog organów Administracji Podatkowej, którymi stosownie do projektowanego art. 7 ustawy są: Minister Finansów, dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz naczelnik urzędu skarbowego. Proponowane organy Administracji Podatkowej w zasadzie stanowią powielenie obecnej struktury organizacyjnej wynikającej z ustawy o urzędach i izbach skarbowych, z jednym wyjątkiem dotyczącym dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Na mocy nowelizacji ustawy Ordynacja podatkowa, wprowadzanej niniejszą ustawą, nastąpi wyodrębnienie dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, jako organu podatkowego właściwego w sprawach dotyczących wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. Uzasadnieniem dla utworzenia w/w organu Administracji Podatkowej jest fakt, iż obecnie funkcjonujące biura Krajowej Informacji Podatkowej usytuowane są aż w

pięciu izbach skarbowych, co odbija się niekorzystnie na jednolitości i jakości wydawanych indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego oraz udzielanych informacji podatkowych. W związku z tym, iż obecnie biura Krajowej Informacji Podatkowej usytuowane są w strukturze izb skarbowych, uniemożliwia to efektywne wykorzystanie posiadanych zasobów osobowych i rzeczowych oraz ich alokację, w zależności od aktualnych potrzeb. Ponadto Krajowa Informacja Podatkowa jako podstawowe centrum kompetencyjne Administracji Podatkowej w zakresie udzielania informacji podatkowej powinna mieć strukturę organizacyjną przystosowaną do pełnienia funkcji głównego źródła wiedzy na temat stosowania przepisów prawa podatkowego, wskazującego pozostałym jednostkom organizacyjnym Administracji Podatkowej prawidłową wykładnię przepisów prawa podatkowego. Spójny system informacji podatkowej dla całej Administracji Podatkowej może powstać pod patronatem Krajowej Informacji Podatkowej tylko wtedy, kiedy będzie ona funkcjonować jako scentralizowana, niezależna instytucja, skutecznie i efektywnie zarządzająca swoimi zasobami. Stąd też wyodrębnienie w strukturze Administracji Podatkowej dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej pozwoli na wprowadzenie jednolitych zasad zarządzania i skutecznego nadzoru nad realizacją zadań Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Ustanowienie zaś go dodatkowo organem podatkowym w w/w zakresie wpłynie na poprawę jakości i jednolitość wydawanych interpretacji podatkowych. Z powyższych względów niezbędne jest utworzenie w ramach Administracji Podatkowej Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Przy tym projekt ustawy nie przewiduje poniesienia przez budżet państwa dodatkowych kosztów finansowych w związku z utworzeniem Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Ponadto istotną kwestią zawartą w art. 7 projektu jest fakt, iż w przepisie tym, w pkt 2 i 4 wymieniono jako organy Administracji Podatkowej dyrektora izby skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego w liczbie pojedynczej. Nadanie takiego brzmienia w/w przepisom pozwoli na optymalne dostosowywanie struktury organizacyjnej Administracji Podatkowej do wykonywanych przez nią zadań oraz do zidentyfikowanych potrzeb podatników. Stąd też w przyszłości będzie możliwe, w zależności od potrzeb, powoływanie zarówno jednego, jak i wielu np. dyrektorów izb skarbowych.

Art. 8 określa pozycję Ministra Finansów w strukturze Administracji Podatkowej wskazując, iż to Minister Finansów koordynuje i współdziała w kształtowaniu polityki państwa w zakresie zadań Administracji Podatkowej.

W art. 9 określono zadania dyrektora izby skarbowej. Część z wymienionych w tym przepisie zadań stanowi powtórzenie dotychczasowych zadań zawartych w ustawie o

urzędach i izbach skarbowych. Do nich należą zadania w zakresie sprawowania nadzoru nad działalnością naczelników urzędów skarbowych oraz rozstrzyganie w II instancji w sprawach należących w I instancji do naczelnika urzędu skarbowego i dyrektora urzędu kontroli skarbowej. Ponadto w art. 9 ust. 1 pkt 3 projektu wprowadzono zadanie polegające na rozstrzygnięciu w I instancji w sprawach określonych w odrębnych przepisach. Zadanie to wynika wprost z przepisu art. 13 § 1 pkt 2 lit. b ustawy – Ordynacja podatkowa. Do zadań dyrektora izby skarbowej będzie również należała realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w izbie skarbowej. W stosunku do postanowień ustawy o urzędach i izbach skarbowych jest to nowe zadanie, które będzie odnosiło się także do pracowników izby skarbowej realizujących zadania w urzędzie skarbowym.

Wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 projektu zadanie dyrektora izby skarbowej dotyczy zarządzania ryzykiem zewnętrznym, w tym identyfikowania obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych. Zadanie to służyć będzie właściwemu skierowaniu zasobów, jakimi dysponuje Administracja Podatkowa, do reagowania na istotne zagrożenia mające wpływ na spójność systemu podatkowego oraz zapewnieniu należnych wpływów do budżetu państwa z tytułu zobowiązań podatkowych. Niezbędne jest zatem stosowanie analizy ryzyka w ramach wszystkich procesów i usług realizowanych przez naczelnika urzędu skarbowego, a także dokonania podziału rodzajów spraw i podmiotów w oparciu o identyfikację obszarów ryzyka i zarządzanie nimi. Funkcjonujące obecnie w strukturach administracji podatkowej urzędy skarbowe, z uwagi na istniejące różnice w zakresie struktury podatników oraz właściwość miejscową, mają ograniczone możliwości prawidłowego rozpoznania zagrożeń, ich oceny i skali. Umiejscowienie zadania dotyczącego zarządzania ryzykiem zewnętrznym na poziomie dyrektora izby skarbowej spowoduje skuteczne zarządzanie informacją i umożliwi kompleksową analizę ryzyk wpływających na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych przez podatników oraz planowanie działań wobec ryzyk, np. czynności sprawdzających czy kontroli podatkowej.

Dyrektor izby skarbowej realizując zadanie związane z zarządzaniem ryzykiem zewnętrznym, określonym w art. 9 ust. 1 pkt 5 projektu, może wykorzystywać dane, którymi dysponują naczelnicy urzędów skarbowych, z uwzględnieniem przepisów regulujących dostęp do danych stanowiących tajemnice prawnie chronione. Wprowadzenie w/w przepisu umożliwi dyrektorom izb skarbowych wykorzystywanie posiadanych przez naczelników urzędów skarbowych danych podmiotów, u których wystąpił obowiązek podatkowy. Zgodnie bowiem z dyspozycją przepisu art. 23 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o

ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne do zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa oraz jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego. W świetle powyższego, niezbędne jest zapewnienie dyrektorom izb skarbowych uprawnienia do wykorzystywania danych będących w dyspozycji naczelników urzędów skarbowych, zgodnie z ww. ustawą, z uwzględnieniem przepisów regulujących dostęp do danych stanowiących tajemnice prawnie chronione.

Art. 9 ust. 3 projektu wskazuje, iż w/w zadania dyrektor izby skarbowej wykonuje przy pomocy izby skarbowej, tj. jednostki organizacyjnej, którą kieruje.

W art. 10 projektu określono główne zadania nowego organu jakim jest dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Podstawowym zadaniem w/w organu będzie prowadzenie spraw z zakresu wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. Powyższe zadanie dotychczas przypisane Ministrowi Finansów, faktycznie realizowane przez pięć biur Krajowej Informacji Podatkowej, zostało przypisane dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej w związku z nadaniem mu roli organu podatkowego w sprawach dotyczących wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego.

Do zadań dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie również należeć zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej, w tym nadzór nad jednolitością udzielanych informacji i wydawanych interpretacji; czuwanie nad jednolitością i jakością informacji przekazywanych przez infolinię, wydziały interpretacji oraz za pośrednictwem portalu podatkowego. Ponadto organ ten będzie odpowiedzialny za przepływ informacji podatkowej w obrębie Administracji Podatkowej, zbieranie, analizowanie i wymianę informacji pomiędzy Biurem Krajowej Informacji Podatkowej oraz departamentami merytorycznymi Ministerstwa Finansów; w szczególności aktualizowanie bazy dokumentów pozyskiwanych z Ministerstwa Finansów – wszystkie informacje podatkowe tworzone bezpośrednio w Ministerstwie Finansów dla potrzeb różnych odbiorców (zarządzanie informacją podatkową).

Istotną rolą dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w odniesieniu do pracowników Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Dzięki temu polityka ta nabierze charakteru centralnego i jednolitego w skali organizacji.

Zadaniem dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie także zarządzanie ryzykiem zewnętrznym, w tym identyfikowanie obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ

na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych. Przedmiotowe zadanie związane jest z rolą jaką w obecnym już stanie prawnym przypisano Krajowej Informacji Podatkowej w procesie zarządzania ryzykiem zewnętrznym, w szczególności w zakresie identyfikacji nowych ryzyk.

Dla skutecznego zarządzania informacją podatkową przez dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, w tym pozyskiwania wszystkich informacji podatkowych powstających bezpośrednio w Ministerstwie Finansów dla potrzeb różnych odbiorców, niezbędne jest stałe współdziałanie z Ministrem Finansów (art. 10 ust. 2 projektu). W praktyce oznacza to konieczność określenia w drodze zarządzenia Ministra Finansów zasad, warunków i trybu współpracy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej w szczególności z departamentami i Biurami Ministerstwa Finansów oraz izbą skarbową.

Jednocześnie przepis art. 10 ust. 3 projektu stanowi, iż dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie realizował swoje zadania przy pomocy Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Kolejnym organem, którego zadania określono w projektowanej ustawie jest naczelnik urzędu skarbowego. W art. 11 projektu zawarto otwarty katalog zadań przypisanych naczelnikowi urzędu skarbowego, w którym ujęto zarówno zadania wymienione w obowiązującej ustawie o urzędach i izbach skarbowych jak i te realizowane przez naczelnika urzędu skarbowego wynikające z przepisów ustaw podatkowych. Nowością są zadania przypisane naczelnikowi urzędu skarbowego związane z wprowadzanym systemem obsługi i wsparcia podatników, tj.:

- wspieranie podatnika w dobrowolnym wykonywaniu obowiązków podatkowych, w tym poprzez asystenta podatnika;
- zapewnienie obsługi podatnika, w tym poprzez centrum obsługi oraz za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Realizacja zadania naczelnika urzędu skarbowego w zakresie wspierania podatników w dobrowolnym wypełnianiu przez nich obowiązków podatkowych będzie możliwa poprzez efektywny przepływ informacji podatkowej między podatnikiem a Administracją Podatkową oraz wewnątrz Administracji, a także dzięki obowiązującym w Administracji Podatkowej jednolitym standardom pracy w obsłudze bezpośredniej oraz przyjętemu sposobowi obsługi podatnika w jego indywidualnej sprawie. Całość ma stanowić efektywny i skuteczny system wsparcia podatników.

Nowym zadaniem naczelnika urzędu skarbowego jest także wymienione w art. 11 ust. 1 pkt 2 projektu zadanie polegające na poborze należności stanowiących dochód budżetu

państwa, ustalanych lub określanych przez inne organy, w przypadkach wskazanych w odrębnych przepisach. Zdanie to związane jest m.in. z przejęciem przez naczelnika urzędu skarbowego zadań wojewodów związanych z wykonywaniem funkcji wierzyciela należności z tytułu grzywien nakładanych przez funkcjonariuszy Policji oraz inne uprawnione organy, z wyłączeniem grzywien stanowiących dochód jednostek samorządu terytorialnego oraz grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego.

W ustawie zaproponowano także ujednolicenie nazewnictwa organów prowadzących wszystkie postępowania w urzędzie skarbowym, tak by jedynym organem był naczelnik urzędu skarbowego nie zaś urząd skarbowy jak to jest w przypadku postępowań karnych skarbowych. Z ustanowieniem naczelnika urzędu skarbowego finansowym organem postępowania przygotowawczego oraz organem postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe związana jest także odpowiednia nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), dokonywana w art. 46 projektu, oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.) – art. 51 projektu. W przepisach w/w ustaw wyrazy „urząd skarbowy” zastąpiono użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „naczelnik urzędu skarbowego”. Zmianom w obrębie Administracji Podatkowej towarzyszą analogiczne zmiany w Służbie Celnej.

Ponadto, w art. 11 ust. 2 projektu przewidziano, że kontrole podatkowe oraz czynności sprawdzające będą przeprowadzane na podstawie analizy ryzyka rozumianego jako prawdopodobieństwo wystąpienia naruszenia przepisów prawa. Przewiduje się także, iż niezależnie od rezultatów analizy ryzyka kontrole będą mogły być również przeprowadzane o ile będą miały charakter losowy.

Naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu skarbowego (art. 11 ust. 3 projektu).

W przepisie art. 12 ust. 1 projektu zawarto ogólną zasadę określania właściwości miejscowej naczelnika urzędu skarbowego i dyrektora izby skarbowej wskazując, iż dokonuje się jej według terytorialnego zasięgu działania odpowiednio urzędu skarbowego i izby skarbowej, z pewnymi jednak wyjątkami wskazanymi w art. 12 ust. 3 i 4 projektu. Jednocześnie przepis art. 12 ust. 2 projektu przewiduje delegację ustawową dla Ministra Finansów, do określenia w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, terytorialnego zasięgu działania oraz siedziby dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelnika urzędu skarbowego, z uwzględnieniem potrzeby właściwego zorganizowania wykonywanych

przez w/w organy zadań. Jednak niektóre kategorie podatników i płatników, wzorem istniejących rozwiązań w ustawie o urzędach i izbach skarbowych, będą mogły być obsługiwane przez innego niż właściwego miejscowo naczelnika urzędu skarbowego (art. 12 ust. 3 projektu). Chodzi o tzw. wyspecjalizowany urząd skarbowy. W celu umożliwienia elastycznego reagowania na potrzeby podatników i płatników proponuje się by katalog kategorii podatników, którzy będą obsługiwani przez tzw. wyspecjalizowany urząd skarbowy wynikał z przepisów rozporządzenia, a nie jak ma to miejsce obecnie z ustawy (art. 12 ust. 5 projektu). Określony w ustawie o urzędach i izbach skarbowych katalog kategorii podatników obsługiwanych przez tzw. wyspecjalizowane urzędy skarbowe od chwili ich zawarcia w ustawie o urzędach i izbach skarbowych, tj. przez ponad 10 lat nie był modyfikowany a tym samym nie uwzględnia zmian gospodarczych i prawnych w zakresie powstawania nowych kategorii podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. W związku z tym, wymieniony w ustawie katalog podatników nie odpowiada obecnym potrzebom. Stąd też uzasadnione jest, by Minister Finansów miał większy wpływ na elastyczne określanie, w zależności od potrzeb podatników, katalogu podatników i płatników wymagających obsługi przez w/w urząd skarbowy.

Zasięg terytorialny wyznaczonego w powyższy sposób naczelnika urzędu skarbowego będzie mógł obejmować zasięg działania innego naczelnika urzędu skarbowego (art. 12 ust. 7 projektu).

W projekcie ustawy (art. 12 ust. 4) przewiduje się także możliwość przenoszenia niektórych zadań realizowanych przez dyrektora izby skarbowej albo naczelnika urzędu skarbowego do wykonywania przez innego niż odpowiednio właściwy miejscowo dyrektor izby skarbowej albo naczelnik urzędu skarbowego. Rozwiązanie takie pozwoli na tworzenie tzw. centrów kompetencyjnych np. w zakresie przygotowania oraz doręczania korespondencji, cyfryzacji, archiwizacji, centralnej obsługi ryzyka zewnętrznego. Przenoszenie kompetencji pomiędzy organami będzie mogło mieć miejsce jedynie w poziomie. W takich sytuacjach Minister Finansów będzie mógł, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego do wykonywania niektórych zadań należących odpowiednio do innego dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego, określając te zadania oraz terytorialny zasięg ich działania i siedziby, kierując się sprawnym i efektywnym wykonywaniem zadań (art. 12 ust. 6). Przy tym istotne jest, iż terytorialny zasięg działania, wyznaczony w powyższy sposób będzie mógł obejmować terytorialny zasięg działania innego dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego (art. 12 ust. 7 projektu). Wypełnienie obu w/w delegacji pozwoli

Ministrowi Finansów na elastyczne zarządzanie podległymi mu organami Administracji Podatkowej i niezwłoczne reagowanie na pojawiające się nowe potrzeby usprawnienia i podniesienia efektywności wykonywanych zadań przez Administrację Podatkową, jak również sprawną obsługę poszczególnych kategorii podatników i płatników.

Ponadto, przepis art. 12 ust. 8 projektu przewiduje, iż wykonywanie przez Administrację Podatkową podstawowego zadania jakim jest pobór należności pieniężnych, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 projektu, tj. pobór podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy, może być wykonywane przy użyciu wspólnego rachunku bankowego urzędu skarbowego prowadzonego dla obsługi wszystkich naczelników urzędów skarbowych w odniesieniu do określonego rodzaju należności. Prowadzenie wspólnego rachunku bankowego, o którym mowa wyżej będzie również możliwe w zakresie wykonywanego przez naczelnika urzędu skarbowego zadania określonego w art. 11 ust. 1 pkt 5 projektu, tj. polegającego na dysponowaniu środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych urzędu obsługującego naczelnika urzędu skarbowego.

Uzasadnieniem dla wprowadzenia w/w przepisu jest fakt, iż w obecnym stanie prawnym funkcjonuje rozwiązanie, w oparciu o które każdy urząd skarbowy dla gromadzenia wpływów, zgodnie z określoną właściwością, posiada w NBP oddzielne rachunki bankowe dla wpływów z:

- podatku dochodowego od osób prawnych,
- podatku dochodowego od osób fizycznych,
- podatku od towarów i usług
- pozostałych dochodów.

Zatem zwiększanie efektywności działań Administracji Podatkowej możliwe będzie również między innymi poprzez centralizację zadań i przekazywanie do obsługi przez wybranych naczelników poszczególnych rodzajów należności budżetowych. Centralizacja niektórych zadań obejmująca województwo, kraj lub inny obszar wymagała będzie dla gromadzenia wpływów z należności objętych tą centralizacją otwierania nowych rachunków bankowych dla urzędu skarbowego obsługującego naczelnika, któremu powierzono wykonywanie tych zadań. W związku z powyższym planowane jest utworzenie czterech rachunków centralnych, służących do obsługi należności budżetowych (podatek dochodowy od osób prawnych, podatek dochodowy od osób fizycznych, podatek od towarów i usług oraz dla pozostałych dochodów). W ramach natomiast tych rachunków funkcjonować będą mikrorachunki dla

poszczególnych urzędów skarbowych, tak aby podatnicy mieli możliwość wpłacania należnych podatków według dotychczasowych zasad.

Przepis art. 12 ust. 9 projektu zawiera delegację ustawową dla Ministra Finansów do wyznaczenia w drodze rozporządzenia naczelnika urzędu skarbowego do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, o którym mowa w w/w ust. 8 projektu oraz rodzaj należności pieniężnych, które będą obsługiwane przy użyciu tego rachunku.

W związku z rozwojem narzędzi teleinformatycznych funkcjonujących w polskiej przestrzeni gospodarczo – społecznej, jak również w świetle rozwiązań stosowanych w innych krajach OECD, polska Administracja Podatkowa stoi przed wyzwaniem sprostania współczesnym oczekiwaniom podatników w zakresie ułatwień wykonywania przez nich obowiązków podatkowych. Oczekiwania te wymuszają na polskiej Administracji Podatkowej przygotowanie narzędzi, które umożliwią załatwianie spraw przez podatnika w dowolnej jednostce Administracji Podatkowej oraz zapewnią wdrożenie rozwiązań pozwalających na elektroniczną komunikację podatnika z Administracją Podatkową.

Z uwagi na planowane stopniowe wdrażanie świadczenia usług w formie elektronicznej dla krajowych, jak również zagranicznych jednostek administracji, polska Administracja Podatkowa jest zobowiązana do przygotowania skutecznych narzędzi, które zapewnią w przyszłości możliwość pełnej elektronicznej komunikacji. Rozwiązaniem, które leży u podstaw skutecznego wdrożenia rozwiązań elektronicznych w komunikacji Administracji Podatkowej z podatnikiem, jak również z innymi jednostkami administracji jest utworzenie Centralnego Rejestru Danych Podatkowych (art. 13 projektu). Stworzenie ram prawnych i strukturalnych dla wskazanego Rejestru zapewni fundament dla wdrożenia rozwiązań informatycznych spełniających oczekiwania zarówno podatników jak również współpracujących z Administracją Podatkową krajowych i zagranicznych jednostek administracji publicznej.

Centralny Rejestr Danych Podatkowych (CRDP) będzie prowadzony w systemie teleinformatycznym zaś administratorem danych w nim zawartych będzie Minister Finansów. Rejestr ten będzie służył do gromadzenia i przetwarzania danych wynikających, w szczególności z deklaracji składanych przez podatników, płatników i ich następców prawnych, jak również z decyzji, postanowień oraz innych dokumentów związanych z obowiązkami wynikającymi z przepisów prawa podatkowego. Przewiduje się, także, że będzie on służył przetwarzaniu danych Centralnego Rejestru Podmiotów Krajowej Ewidencji Podatników. Zobowiązanymi do wprowadzania do w/w Rejestru przedmiotowych danych będą: Minister Finansów, dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji

Podatkowej oraz naczelnik urzędu skarbowego (art. 13 ust. 3 projektu). Rejestr będzie wykorzystywany do wykonywania ustawowych zadań przez organy Administracji Podatkowej.

Ponadto z danych zgromadzonych w CRDP będą mogły korzystać także inne organy, w tym w szczególności organy podległe i nadzorowane przez Ministra Finansów, na podstawie przypisanych tym organom uprawnień wynikających z odrębnych przepisów, z uwzględnieniem przepisów Ordynacji podatkowej. Zatem można wskazać, iż w przypadku organów kontroli skarbowej oraz wywiadu skarbowego podstawę do udostępniania danych z CRDP dają odpowiednio przepisy art. 7 ust. 2 i art. 36h ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.). Przepis art. 7 ust. 2 w/w ustawy stanowi bowiem, iż przy wykonywaniu swoich zadań organy kontroli skarbowej są uprawnione do nieodpłatnego korzystania z informacji gromadzonych w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach przez organy administracji rządowej i samorządowej, sądy, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne oraz państwowe osoby prawne, w tym również z informacji zapisanych w formie elektronicznej, z zastrzeżeniem zachowania zasad określonych w odrębnych przepisach. W myśl natomiast art. 36h ust. 1 tej ustawy, wywiad skarbowy w zakresie koniecznym do wykonywania ustawowych zadań może uzyskiwać, gromadzić i przetwarzać informacje, w tym również dane osobowe, ze zbiorów danych prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów przez organy władzy publicznej, a w szczególności z Krajowego Rejestru Karnego oraz Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności. Z kolei organy Służby Celnej będą mogły wykorzystywać dane z CRDP na podstawie przepisu art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.) wskazującego, iż organy Służby Celnej, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań są uprawnione do korzystania z informacji gromadzonych w systemach teleinformatycznych przez organy podatkowe, organy kontroli skarbowej oraz organy Straży Granicznej, które to organy umożliwiają dostęp do gromadzonych przez siebie informacji za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Także Generalny Inspektor Informacji Finansowej będzie mógł korzystać z CRDP na podstawie wniosku złożonego w trybie art. 15 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2014 r. poz. 455).

Przepis art. 14 projektu odnosi się do kwestii pozyskiwania informacji przez organy Administracji Podatkowej i wzorowany jest na podobnych rozwiązaniach zawartych w

ustawie o kontroli skarbowej. Stąd też art. 14 ust. 1 projektu przewiduje, iż podmioty funkcjonujące w szeroko rozumianej sferze publicznej, czyli organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne będą zobowiązane do współdziałania z organami Administracji Podatkowej, a także do nieodpłatnego udostępniania tym organom informacji w sprawach indywidualnych oraz udzielania organom Administracji Podatkowej wszelkiej pomocy przy wykonywaniu zadań ustawowych. Przy czym przepis art. 14 ust. 2 projektu doprecyzowuje, iż organy Administracji Podatkowej będą mogły bezpłatnie korzystać z informacji gromadzonych przez w/w podmioty w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach oraz z informacji zapisanych w formie elektronicznej, z zachowaniem jednak zasad dostępu do informacji określonych w odrębnych przepisach. Ponadto przepis ten, jako zobowiązanych do przekazywania w/w informacji, wskazuje również sądy, co umożliwi pozyskiwanie informacji z akt postępowań sądowych oraz danych gromadzonych w rejestrach sądowych. Dodatkowo przepis wprost wskazuje również państwowe osoby prawne, w której to formie organizacyjnej działają agencje państwowe, np. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Agencja Rynku Rolnego, Agencja Nieruchomości Rolnych. Dodatkowo przepis ten upoważnia organy Administracji Podatkowej do przetwarzania uzyskanych od w/w podmiotów informacji, zgodnie z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych, także bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą.

W art. 15 ust. 1 projektu wprowadzona została systematyka jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej, przy pomocy których organy Administracji Podatkowej, wymienione w art. 7, będą realizowały swoje zadania. Należą do nich:

- 1) komórka organizacyjna urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, realizująca zadania w zakresie organizacji, zarządzania, kontroli i nadzoru nad działalnością dyrektorów izb skarbowych, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelników urzędów skarbowych,
- 2) izba skarbową,
- 3) Biuro Krajowej Informacji Podatkowej,
- 4) urząd skarbowy.

Jednocześnie w art. 15 ust. 2 doprecyzowano, iż w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, izba skarbową wraz z podległymi urzędami skarbowymi stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby skarbowej.

Ponadto w art. 15 ust. 3 projektu zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze zarządzenia organizacji izby skarbowej, Biura

Krajowej Informacji Podatkowej i urzędu skarbowego oraz nadania im statutów, w których zostanie określona ich struktura wewnętrzna, szczegółowe zadania oraz zakres i tryb ich działania. Jest to rozwiązanie analogiczne do obecnie obowiązującego w ustawie o urzędach i izbach skarbowych.

Rozdział 3 ***System obsługi i wsparcia podatnika***

Misją polskiej Administracji Podatkowej jest pozyskiwanie dochodów budżetowych przy maksymalizacji poziomu dobrowolnego wypełniania obowiązków podatkowych i zapewnieniu podatnikom wysokiej jakości obsługi w warunkach jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego. Administracja Podatkowa działa zatem w dwóch obszarach, które są ze sobą wzajemnie powiązane, ale które w odmienny sposób wpływają na jej wizerunek.

Pierwszy z tych obszarów, czyli zadania dla realizacji których Administracja Podatkowa została powołana nie powinny się co do zasady zmieniać. Drugi obszar to organizacja Administracji Podatkowej, czyli to, w jaki sposób zadania główne są wykonywane i jak postrzegany jest ich adresat, czyli podatnik. Od dłuższego czasu działania Administracji Podatkowej zmierzają w kierunku zmiany podejścia i nastawienia do podatnika jako do klienta. Jednym z takich przedsięwzięć, jest projektowany obecnie system obsługi i wsparcia podatnika. Celem wprowadzenia systemu obsługi i wsparcia podatnika jest pomoc Administracji Podatkowej w realizacji obowiązków podatkowych w konkretnej sytuacji podatnika. Ma to spowodować wzrost samodzielnego, prawidłowego i dobrowolnego poziomu wypełniania obowiązków podatkowych. Zakłada się, że rezultatem powyższego będzie redukcja liczby błędów popełnianych przez podatników, budowa poczucia bezpieczeństwa u podatników poprzez zwiększenie ich świadomości prawnopodatkowej. Wdrożenie systemu będzie realizowane poprzez usprawnienie istniejących rozwiązań lub wdrożenie nowych, w trzech obszarach:

- 1) informacja podatkowa (zarządzanie wiedzą podatkową),
- 2) standardy pracy Administracji Podatkowej w świadczeniu usług podatnikom,
- 3) wsparcie podatnika w indywidualnej sprawie.

Najważniejszym jednak zakładanym efektem będzie zwiększenie zaufania do Administracji Podatkowej i budowa przyjaznego wizerunku urzędu, co w przyszłości skutkować będzie większą skłonnością podatników do prawidłowej realizacji obowiązków

podatkowych. Stąd też w art. 16 projektu przewidziano, że obsługa i wsparcie podatnika będzie realizowana poprzez:

- 1) zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej oraz podejmowanie działań o charakterze informacyjnym i edukacyjnym,
- 2) centrum obsługi oraz poprzez wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej,
- 3) asystenta podatnika.

Należy podkreślić, że zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej będzie następowało m.in. przy wykorzystaniu, prowadzonej w formie elektronicznej, Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej, która będzie stanowić podstawowe źródło wiedzy podatkowej dla pracowników Administracji Podatkowej oraz dla innych osób zainteresowanych (podatników i wszystkich innych podmiotów poszukujących informacji podatkowej). Istnienie Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej, aktualizowanej w usystematyzowany i regularny sposób, będzie istotnym narzędziem pozwalającym na sprawne wyszukiwanie zagadnień merytorycznych przez podatników i pracowników Administracji Podatkowej, a tym samym przyczyni się do wzrostu jednolitości udzielanych informacji telefonicznych, e-mailowych, jak i tych bezpośrednio w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej oraz w wydawanych interpretacjach indywidualnych, postępowaniach prowadzonych przez organy podatkowe. Przyczyni się to do realizacji oczekiwań podatników w zakresie łatwego i szybkiego dostępu do jednolitej informacji podatkowej. Dostęp do Bazy Wiedzy Administracji Podatkowej będzie następował za pośrednictwem portalu podatkowego, a jej administratorem będzie dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, który jest właściwy do zarządzania informacją podatkową (art. 17 projektu ustawy).

Aktualny model obsługi bezpośredniej jest realizowany na rzecz podatników z uwzględnieniem przepisów o właściwości miejscowej. Poza tym jest on ograniczony do zakresu zadań realizowanych przez Administrację Podatkową. Z szerszej perspektywy sytuacja taka jest niewygodna dla podatnika, który często występuje także jako klient innych organów administracji publicznej i stoi wobec konieczności załatwiania swoich spraw w różnych urzędach. Zgodnie z proponowaną regulacją w art. 18 projektu naczelnik urzędu skarbowego zapewni obsługę i wsparcie podatników m.in. poprzez prowadzenie centrów obsługi. Sale obsługi w urzędach skarbowych przekształcone zostaną w centra obsługi. Obsługa zostanie zestandaryzowana w skali kraju. W centrach będą funkcjonować wyspecjalizowane stanowiska dedykowane konkretnym grupom podatników. Przewiduje się, że pracownicy Administracji Podatkowej będą w centrach obsługi wykonywać m.in. bieżącą

obsługę podatnika poprzez przyjmowanie podań i deklaracji, wydawanie zaświadczeń wydawanych przez naczelnika urzędu skarbowego oraz udzielanie wyjaśnień w zakresie przepisów prawa podatkowego ale także będą informować o danych kontaktowych właściwych organów do załatwienia indywidualnej sprawy podatnika wraz ze wskazaniem zakresu kompetencji tych organów. Obsługa i wsparcie podatnika będą realizowane także poprzez udostępnienie stanowiska komputerowego umożliwiającego podatnikom dostęp do portalu podatkowego.

Ponadto, istotną zmianą w stosunku do obowiązującego stanu prawnego, jest wprowadzenie regulacji umożliwiającej wykonywanie przez centrum obsługi zadań wykonywanych dzisiaj przez inne organy, spoza Administracji Podatkowej (art. 18 ust. 1 pkt 4 projektu). Będą to czynności polegające na przyjmowaniu podań i deklaracji należących do zakresu właściwości innych organów władzy publicznej, tj.: jednostek samorządu terytorialnego, organów podatkowych właściwych w zakresie akcyzy, a także Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z wykorzystaniem dostępu do systemów teleinformatycznych tych organów. Stąd też potencjalny podatnik będzie mógł złożyć wniosek o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej nie tylko w organie gminy ale także w wybranym przez siebie urzędzie skarbowym (szczegóły proponowanego rozwiązania zostały przedstawione w uzasadnieniu do art. 54 projektu ustawy). Dodatkowo, podatnik podatku akcyzowego będzie mógł złożyć deklaracje podatkowe z zakresu podatku akcyzowego w każdym urzędzie skarbowym, zaś ten przekaze je do właściwego urzędu celnego. Podobne rozwiązania będą odnosiły się do zadań realizowanych przez ZUS, tzn. płatnik składek na ubezpieczenie społeczne będzie mógł złożyć w dowolnym urzędzie skarbowym dokumenty zgłoszeniowe i rozliczeniowe związane z ubezpieczeniem społecznym.

Zatem efektem wprowadzanych w/w zmian będzie dostarczenie obywatelowi wspólnych usług administracji rządowej.

W obecnym stanie prawnym, podatnik chcąc uzyskać np. zaświadczenie o niezaleganiu z podatkiem, musi wystąpić o takie zaświadczenie do właściwego dla siebie naczelnika urzędu skarbowego. Jest to znaczna niedogodność dla podatnika, który przebywając poza miejscem swojego zamieszkania lub siedziby nie może szybko realizować swoich spraw związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Sytuację tą zmienia wprowadzany przepis art. 18 ust. 2 projektu, który przewiduje, iż podatnik będzie mógł w każdym centrum obsługi, niezależnie od terytorialnego zasięgu działania naczelnika urzędu

skarbowego składać podania i deklaracje podatkowe, otrzymywać zaświadczenia oraz wyjaśnienia w zakresie przepisów prawa podatkowego.

W nieco innej formie będzie realizowane wsparcie podatnika rozpoczynającego prowadzenie działalności gospodarczej jako mikroprzedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.). Proponowana regulacja, art. 19 projektu ustawy, zakłada wprowadzenie wsparcia podatnika poprzez instytucję asystenta podatnika. Instytucja ta dedykowana jest podatnikom, którzy rozpoczynają prowadzenie działalności gospodarczej i w związku z tym mogą mieć pewne trudności w rozumieniu, czy też stosowaniu przepisów prawa podatkowego. Jednakże aby podatnik mógł skorzystać z pomocy asystenta podatnika musi złożyć wniosek do właściwego naczelnika urzędu skarbowego o jego wyznaczenie i dopiero wówczas, w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, naczelnik urzędu skarbowego wyznaczy asystenta podatnika (art. 19 ust. 3 projektu).

Art. 19 ust. 1 projektu przewiduje, iż asystent podatnika w ramach swoich zadań, w pierwszej kolejności będzie zobowiązany do nawiązania kontaktu z podatnikiem, któremu ma dostarczać pomocy z wykorzystaniem dostępnych środków komunikacji. Rolą asystenta będzie więc inicjowanie kontaktu z podatnikiem w celu zaoferowania swojej pomocy a następnie udzielanie, w zależności od potrzeb, różnego rodzaju ogólnych informacji podatkowych odnoszących się do podatnika, np. o zbliżających się terminach składania deklaracji, płatności podatku, sposobu wypełniania zeznań i deklaracji podatkowych, wyboru formy opodatkowania, zasadach korzystania z ulg w spłacie zobowiązań podatkowych. Udzielana przez asystenta podatnika pomoc nie będzie ograniczać się tylko do spraw dotyczących poprawnego wywiązywania się podatnika ze swoich obowiązków podatkowych wobec organów podatkowych (naczelnika urzędu skarbowego). Będzie ona polegać także na udzielaniu podatnikowi ogólnych informacji o rodzajach spraw załatwianych przez inne organy podatkowe i Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Działalność asystenta podatnika ma wspomóc podatnika w osiągnięciu samodzielności, w prawidłowej realizacji obowiązków podatkowych wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej. Dlatego też pomoc asystenta podatnika, zgodnie z regulacją art. 19 ust. 2 projektu, nie będzie dotyczyć m.in. sporządzania pism i opinii, prowadzenia ksiąg rachunkowych, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych, sporządzania zeznań i deklaracji podatkowych, a także reprezentowania podatnika w postępowaniu przed organami administracji publicznej i w zakresie sądowej kontroli decyzji, postanowień i innych aktów administracyjnych. Korzystanie przez podatnika

z pomocy asystenta podatnika będzie możliwe przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od dnia wydania podatnikowi potwierdzenia nadania numeru identyfikacji podatkowej (art. 19 ust. 5 projektu).

W związku z propozycją wprowadzenia instytucji asystenta podatnika dedykowanej mikroprzedsiębiorcom, w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników proponuje się wprowadzenie zmiany polegającej na rozszerzeniu zakresu danych zawieranych na zgłoszeniach identyfikacyjnych o informację dotyczącą przewidywanej liczby zatrudnionych. Rozwiązanie to pozwoli na ocenę, czy dany podatnik jest mikroprzedsiębiorcą.

W projekcie ustawy przewidziano także delegację dla Ministra Finansów (art. 19 ust. 6 projektu) do określenia, w drodze rozporządzenia, innej kategorii podatników, którzy będą mogli wystąpić z wnioskiem o wyznaczenie asystenta podatnika, ze wskazaniem okresów jego wyznaczenia. Celem wprowadzenia w/w delegacji jest umożliwienie Ministrowi Finansów wskazywania również innych kategorii podatników, którzy w danym momencie potrzebują szczególnego wsparcia Administracji Podatkowej w prawidłowym realizowaniu swoich obowiązków podatkowych przy pomocy asystenta podatnika.

W celu zapewnienia jednolitej obsługi i wsparcia we wszystkich urzędach skarbowych w kraju, w art. 20 projektu przewidziano upoważnienie dla Szefa Administracji Podatkowej do określenia, w drodze zarządzenia, standardów obsługi i wsparcia podatnika w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej, w szczególności w zakresie realizowanym w centrach obsługi oraz przez asystenta podatnika. Realizacja powyższego upoważnienia pozwoli na wprowadzenie jednolitej obsługi bezpośredniej – podatnik zostanie obsłużony w ten sam sposób i w zbliżonych warunkach w każdym urzędzie skarbowym w Polsce. Ujednoliceniu podlegać będą standardy obsługi w zakresie informowania, postaw pracowników i wizerunku urzędu. Standardy będą obejmować również urzędy skarbowe wyznaczone do obsługi niektórych kategorii podatników i płatników.

Administracja Podatkowa na dzień dzisiejszy nie różnicuje podatników podczas obsługi bezpośredniej, chociaż ich potrzeby różnią się od siebie. Brak również systemowego wsparcia dla grup podatników o szczególnych potrzebach, powstałych najczęściej ze względu na zmiany przepisów, lub pojawiających się jedynie okresowo, lecz mogących charakteryzować się wysoką liczebnością. Powyższe powoduje, że nie jest możliwe indywidualne podejście do każdego podatnika. Stąd też aby zmienić w/w niekorzystny stan rzeczy zaproponowano w art. 21 ust. 1 projektu, że obsługa i wsparcie podatnika są realizowane na podstawie analizy potrzeb poszczególnych kategorii podatników, w

szczegółności rzetelnie wywiązujących się z obowiązków podatkowych i utrzymujących określony poziom zatrudnienia. Zatem na podstawie powyższego przepisu Administracja Podatkowa poprzez system obsługi i wsparcia podatnika wykaże proaktywne podejście do zindywidualizowanych – w ramach wyodrębnionych kategorii podatników – potrzeb i oczekiwań podatników. Wprowadzone zostaną usługi dedykowane określonym kategoriom podatników, np. podatnikom, którzy cechują się rzetelnością i wiarygodnością w rozliczaniu podatków, utrzymującym określony poziom zatrudnienia, osobom niepełnosprawnym.

Administracja Podatkowa rozpocznie świadczenie obsługi i wsparcia, w sposób dostosowany do potrzeb poszczególnych kategorii podatników. Podział podatników na grupy o zbliżonych cechach ma służyć łatwiejszemu dostosowaniu działań Administracji Podatkowej do potrzeb odbiorcy, uczynić świadczenie usług w sposób jednolity, przewidywalny i przyjazny. Stąd też w art. 21 ust. 2 projektu wprowadzono delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, warunków i trybu obsługi i wsparcia niektórych kategorii podatników, z uwzględnieniem sprawnego i efektywnego wykonywania zadań Administracji Podatkowej.

Rozdział 4 ***Pracownicy Administracji Podatkowej***

Art. 22 projektu wskazuje na nowy sposób funkcjonowania izby skarbowej oraz urzędu skarbowego stanowiących w aktualnym stanie prawnym odrębne jednostki organizacyjne zapewniające obsługę odpowiednio dyrektora izby skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego. Przepis ten przewiduje skonsolidowanie na poziomie województwa procesów pomocniczych realizowanych dotychczas przez izby i urzędy skarbowe w zakresie obsługi finansowej i kadrowej urzędu, zarządzania majątkiem, remontami i inwestycjami, zamówieniami publicznymi, obsługą informatyczną, audytem, kontrolą zarządczą, zarządzaniem jakością, komunikacją, informacjami prawnie chronionymi i bhp. Powyższe zadania, określone w projekcie mianem spraw organizacyjno-finansowych w tym, w zakresie prawa pracy, będzie realizowała izba skarbowa, która przejmie zasoby kadrowe, majątek, zobowiązania i należności od urzędów skarbowych. Dyrektor izby skarbowej ponosić będzie odpowiedzialność za racjonalne i celowe zarządzanie tym majątkiem, mając na względzie zapewnienie prawidłowego funkcjonowania jednostki, ciągłości pracy urzędu, warunków jego działania, a także organizacji pracy. Przepis art. 22 ust. 1 projektu wskazuje, iż pracownicy izby skarbowej realizujący w urzędach skarbowych zadania w zakresie określonym w art. 11 projektu ustawy oraz w innych sprawach należących do kompetencji naczelnika urzędu

skarbowego na podstawie przepisów odrębnych, w zakresie m.in. ustalania i określania, czy też poboru podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, podlegają naczelnikowi tego urzędu. Z brzmienia art. 22 ust. 2 projektu z kolei jednoznacznie wynika, że w zakresie w/w zadań dyrektor izby skarbowej nie będzie mógł wydawać poleceń pracownikom tej izby skarbowej w indywidualnych sprawach, którzy będą realizowali zadania określone w art. 11 projektu, a także w innych sprawach należących do kompetencji naczelnika urzędu skarbowego na podstawie przepisów odrębnych. Przepis ten gwarantuje zachowanie dwuinstancyjności postępowania. Ponadto rozwiązanie takie wynika z faktu, iż organy działając na podstawie przepisów prawa, są zobowiązane m.in. do przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Każde uchybienie w tym zakresie miałoby charakter wady kwalifikowanej, stanowiącej przesłankę stwierdzenia nieważności decyzji.

Do zakresu kompetencji dyrektora izby skarbowej należeć będzie także dokonywanie czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w izbie skarbowej wykonujących zadania naczelnika urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem regulacji zawartej w art. 22 ust. 3 projektu oraz realizacja polityki personalnej. W powołanym art. 22 ust. 3 projektu określono przypadki, w których wymagane będzie uzyskanie stanowiska naczelnika urzędu skarbowego przy podejmowaniu decyzji kadrowych dotyczących pracowników izby skarbowej wykonujących zadania w urzędzie skarbowym. Przy czym w ust. 4 projektu wyraźnie zaznaczono, iż wskazane powyżej stanowisko naczelnika urzędu skarbowego jest wiążące dla dyrektora izby skarbowej. Przyjęte rozwiązanie ma na celu wzmocnienie koniecznej niezależności organów pierwszej i drugiej instancji i będzie stanowić gwarancję niezależności pracownika urzędu skarbowego w działalności orzeczniczej.

Projektowana ustawa w art. 23 ust. 1 określa właściwość w sprawach z zakresu prawa pracy oraz wynikających z ustawy o służbie cywilnej. Zgodnie z projektowanym przepisem dla dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej w powyższym zakresie właściwy jest Szef Administracji Podatkowej. Dla zastępcy dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz jego zastępcy właściwy jest dyrektor izby skarbowej, zaś dla zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej właściwy jest dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Proponowane rozwiązanie w sposób jasny i czytelny określa, kto realizuje czynności pracodawcy oraz zadania dyrektora generalnego urzędu w stosunku do podległych pracowników. Dodatkowo, na mocy projektowanego art. 23 ust. 2 wskazano, że oceny okresowej, o której mowa w art. 81 ust. 1

ustawy o służbie cywilnej, w przypadku zastępcy naczelnika urzędu skarbowego dokonuje naczelnik urzędu skarbowego.

W projekcie ustawy zaproponowano także przepis, którego celem jest rozwiązanie problemu ewidencjonowania godzin pracy dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz zastępców tych osób. Stąd też w projektowanym art. 24 wskazano, iż w stosunku do w/w wymienionych osób miałyby zastosowanie przepisy art. 151⁴ oraz art. 149 § 2 ustawy – Kodeks pracy. Przyjęto bowiem, że są to pracownicy zarządzający w imieniu pracodawcy zakładem pracy, w stosunku do których nie ewidencjonuje się godzin pracy. Proponowane rozwiązanie wynika z charakteru zadań realizowanych na w/w stanowiskach. W przypadku pracowników zarządzających zakładem pracy w imieniu pracodawcy, konieczność wykonywania pracy w wydłużonym czasie pracy zależy tylko od ich decyzji, a nie od polecenia przełożonego. Organizują oni swoją pracę i pracę podległego personelu, w tym kadry kierowniczej niższych szczebli. W znacznym stopniu samodzielnie decydują o swoim rozkładzie czasu pracy oraz o jego wykorzystaniu. Odpowiadają więc za prawidłowe funkcjonowanie zakładu pracy.

Przepis art. 25 projektu ustawy wprowadza zasadę, iż pracownicy izby skarbowej wykonując czynności służbowe posługują się legitymacją służbową. W obecnym stanie prawnym kwestie związane z określeniem wzoru, wydawaniem i posługiwaniem się przez pracowników Administracji Podatkowej legitymacją służbową nie zostały uregulowane w ustawie o urzędach i izbach skarbowych. Jednocześnie niektórych czynności służbowych pracownicy urzędu skarbowego nie mogą przeprowadzić bez okazania legitymacji służbowej. Przykładem jest przepis art. 284 § 1 ustawy - Ordynacja podatkowa, który wprost nakazuje okazanie legitymacji służbowej kontrolowanemu w przypadku wszczęcia kontroli podatkowej. Zatem niezbędnym jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji ustawowej. Przy czym, w celu ujednolicenia zarówno wzoru, jak i standardów wydawania legitymacji służbowych oraz mając na względzie zapewnienie możliwości identyfikacji pracownika izby skarbowej wykonującego czynności służbowe, przepis art. 25 ust. 2 projektu zawiera delegację ustawową dla Ministra Finansów do określenia w drodze rozporządzenia wzoru legitymacji służbowej. Pracownicy jednostek organizacyjnych Administracji Podatkowej, do których obowiązków należy wykonywanie kontroli podatkowej nadal, tak jak ma to miejsce obecnie pod rządami ustawy o urzędach i izbach skarbowych, zachowają prawo do miesięcznego dodatku kontrolerskiego, w wysokości do 50% wynagrodzenia (art. 26 projektu). Ponadto, analogicznie jak wynika to z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23

grudnia 2010 r. w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 9, poz. 42), prawo do w/w dodatku kontrolerskiego zostanie przyznane również kierownikom komórek kontroli podatkowej, jednak pod warunkiem, że wykonują osobiście czynności kontrolne, czynności przygotowawcze do kontroli lub opracowują dokumentację przeprowadzonej kontroli albo dokonują weryfikacji dokumentacji przeprowadzonej kontroli w zakresie jej zgodności z prawem. Przy tym Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, warunki, tryb przyznawania stawki, zmiany wysokości albo utraty dodatku oraz kryteria oceny pracownika, w tym kierownika komórki kontroli podatkowej, z uwzględnieniem potrzeby zwiększenia skuteczności kontroli przez zapewnienie motywacji pracowników do jej sprawnego wykonywania (art. 26 ust. 2 projektu).

Projekt ustawy w art. 27 nakłada na pracowników jednostek organizacyjnych będących członkami korpusu służby cywilnej obowiązek corocznego składania, w terminie do dnia 15 maja, oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Wyjątek od w/w reguły będą stanowić jedynie pracownicy urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w stosunku do których będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Zasadą będzie składanie przedmiotowych oświadczeń kierownikowi jednostki organizacyjnej, w której pracownicy są zatrudnieni. Jedyny wyjątek od w/w zasady będzie dotyczyć dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego i jego zastępców, którzy oświadczenia o stanie majątkowym będą składali bezpośrednio Szefowi Administracji Podatkowej (art. 27 ust. 3 projektu). Analizy danych zawartych w oświadczeniach majątkowych będzie dokonywała właściwa komórka organizacyjna Ministerstwa Finansów, realizująca zadania w zakresie oświadczeń o stanie majątkowym (art. 27 ust. 4 projektu). Jednocześnie w art. 27 ust. 5 uszczegółowiono zasady dotyczące składania oświadczeń majątkowych wskazując, iż w zakresie nieuregulowanym w ustawie do oświadczeń majątkowych stosuje się odpowiednio przepisy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Przepis art. 28 projektu wskazuje, iż w przypadku pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej, z wyłączeniem pracowników Ministerstwa Finansów, przepis art. 79 ustawy o służbie cywilnej stosuje się również do osób

prowadzących wspólne gospodarstwo domowe. A więc zakaz zatrudniania w jednostce organizacyjnej Administracji Podatkowej będzie dotyczył nie tylko małżonków oraz osób pozostających ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli ale również osób prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, jeżeli powstałby między tymi osobami stosunek podległości służbowej. Rozwiązanie powyższe pozwoli na wyeliminowanie sytuacji podejrzenia pracownika jednostki organizacyjnej Administracji Podatkowej o brak bezstronności i obiektywizmu w związku z wykonywaniem zadań służbowych. Wprowadzany przepis przyczyni się również do zwiększenia przejrzystości kadrowej oraz powinien przeciwdziałać zjawisku nepotyzmu. Ograniczy to nadużywanie zajmowanego stanowiska przez faworyzowanie i protegowanie niektórych członków rodziny i osób prowadzących z osobą zatrudnioną w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej wspólne gospodarstwo domowe.

W związku z powyższym pracownicy będą mieli obowiązek złożenia pisemnej informacji kierownikowi jednostki o zaistnieniu przesłanek, określonych w art. 28 ust. 1 projektu ustawy. Przedmiotowy przepis ma na celu uregulowanie procedury uzyskiwania informacji koniecznych do sprawdzenia faktycznego przestrzegania warunków zakazu, o którym mowa w w/w art. 28 ust. 1 projektu ustawy. Celem tych informacji jest ustalenie istnienia stosunku podległości służbowej pomiędzy pracownikami zatrudnionymi w tej samej jednostce organizacyjnej Administracji Podatkowej. Przepis art. 28 ust. 3 projektu reguluje jakie dane powinna zawierać informacja, termin jej złożenia oraz komu należy ją złożyć. Przedmiotowa zmiana ma na celu zwiększenie przejrzystości życia publicznego w Polsce oraz pozwoli na uniknięcie ewentualnego konfliktu interesów. Art. 28 ust. 7 przewiduje, iż Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi wzór informacji wraz objaśnieniami.

Rozdział 5

Nabór na stanowiska w Administracji Podatkowej

W rozdziale 5 zawarto regulacje odnoszące się do naboru na stanowiska dyrektora izby skarbowej i jego zastępców, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i jego zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego. Potrzeba wprowadzenia regulacji w w/w zakresie wynika z faktu, iż efektywne i sprawne działanie Administracji Podatkowej jest ściśle uzależnione od poziomu wiedzy, umiejętności i kompetencji pracowników w niej zatrudnionych, przede wszystkim tych, którzy zajmują wysokie stanowiska w tej

administracji. Ponadto wysokie kwalifikacje, odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe osób zatrudnionych na stanowiskach zarządczych dodatkowo sprzyja postrzeganiu Administracji Podatkowej jako profesjonalnej i kompetentnej. Stąd też tak ważne jest dokonanie odpowiedniego doboru osób, które będą zajmować w Administracji Podatkowej stanowiska dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz ich zastępców. Przy tym z uwagi na fakt, że Administracja Podatkowa cechuje się pewną specyfiką, zarówno Minister Finansów, jak i Szef Administracji Podatkowej, w ramach przydzielonych im uprawnień, powinni mieć możliwość powoływania i przenoszenia na te stanowiska najlepszych kandydatów, którzy zagwarantują obiektywne wypełnianie ustawowych obowiązków. Specyfika Administracji Podatkowej wynika przede wszystkim z szerokiego wachlarza zadań, które są przez tę Administrację realizowane. Z jednej bowiem strony w Administracji Podatkowej podejmowanych jest szereg działań mających na celu zorientowanie na podatnika jako klienta, na rzecz którego wykonuje się pewne usługi z drugiej zaś strony Administracja ta jest zobligowana do pełnienia funkcji *strictae* fiskalnej związanej z poborem podatków, często przymusowym, realizowanym w drodze egzekucji administracyjnej, kontrolą podatników i wymiarem zobowiązań podatkowych. Zatem przedstawione aspekty przemawiają za tym by regulacje dotyczące powoływania i przenoszenia na stanowiska dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego były kierunkowo zgodne z zasadami określonymi w ustawie o służbie cywilnej, jednak z uwzględnieniem pewnych odrębności, które pozwolą zarówno Ministrowi Finansów, jak i Szefowi Administracji Podatkowej na sprawne zarządzanie Administracją Podatkową. W związku z tym, projekt zakłada przyznanie stanowiskom dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz ich zastępcom statusu wyższych stanowisk w służbie cywilnej.

Mając powyższe na uwadze, w art. 29 ust. 1 projektu ustawy enumeratywnie wymieniono wymagania, które musi spełniać osoba zajmująca stanowisko dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz ich zastępców. A zatem, w/w stanowiska będzie mogła piastować osoba, która ma obywatelstwo polskie, korzysta z pełni praw publicznych, nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz nie była karana zakazem zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi. Dodatkowo osoba taka musi

legitymować się wyższym wykształceniem magisterskim w zakresie prawa, administracji, ekonomii, zarządzania lub innym uzupełnionym studiami podyplomowymi w zakresie prawa, ekonomii lub zarządzania. Ponadto istotnym jest by osoba zajmująca stanowisko dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz ich zastępcy miała co najmniej sześcioletni staż pracy w urzędzie obsługującym Ministra Finansów albo w urzędach mu podległych lub przez niego nadzorowanych, w tym co najmniej trzyletni staż pracy na stanowisku kierowniczym. Kolejnymi wymogami, które kandydaci na omawiane stanowiska będą musieli spełnić to: posiadanie nieposzlakowanej opinii i wiedzy zawodowej odpowiadającej zakresowi zadań wykonywanych na danym stanowisku, posiadanie kompetencji kierowniczych a także to, że osoba na takie stanowisko powinna dawać rękojmię należytego wykonywania zadań. Co do zasady, wymienione wyżej wymagania są powtórzeniem dotychczas obowiązujących w tym zakresie przepisów ustawy o urzędach i izbach skarbowych, uzupełnionym o wymogi określone w ustawie o służbie cywilnej. Dodatkowo w/w regulacja umożliwia uczestnictwo w naborze nie tylko, jak ma to miejsce w obecnym stanie prawnym, osobom posiadającym wykształcenie wyższe prawnicze lub ekonomiczne ale również posiadającym wykształcenie w zakresie prawa, administracji, ekonomii, zarządzania lub inne uzupełnione studiami podyplomowymi w zakresie prawa, ekonomii lub zarządzania. Powyższe uzasadnione jest faktem, iż kandydaci legitymujący się tego rodzaju wykształceniem posiadają odpowiednią wiedzę fachową, która może być w pełni wykorzystywana na stanowisku dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelnika urzędu skarbowego. Nowym rozwiązaniem jest także umożliwienie uczestnictwa w naborze osobom, które obecnie nie są zatrudnione w Ministerstwie Finansów albo w urzędach podległych lub nadzorowanych przez Ministra Finansów. Jednakże warunkiem jest posiadanie odpowiedniego stażu pracy w tych jednostkach. Powyższe kryterium oznacza więc, iż do naboru na stanowiska w Administracji Podatkowej będzie mógł przystąpić zarówno obecnie zatrudniony, jak i były pracownik Administracji Podatkowej, jednak pod warunkiem posiadania odpowiedniego stażu pracy w Ministerstwie Finansów albo w urzędach podległych lub nadzorowanych przez Ministra Finansów. Wprowadzenie w/w kryterium wynika z faktu, iż Administracja Podatkowa cechuje się pewną specyfiką, stąd też Minister Finansów oraz Szef Administracji Podatkowej, którym będą podlegać jednostki organizacyjne Administracji Podatkowej powinni mieć możliwość powoływania i przenoszenia na wskazane powyżej stanowiska osób, które dają najlepsze gwarancje wykonywania zadań określonych dla danego rodzaju stanowiska, jak i danego urzędu. Jednym z kryteriów osiągnięcia w/w celu jest wymaganie posiadania przez

kandydatów odpowiedniego doświadczenia zawodowego w Ministerstwie Finansów albo urzędach podległych lub nadzorowanych przez Ministra Finansów, bowiem praktyczna znajomość zasad funkcjonowania Administracji Podatkowej ma podstawowe znaczenie dla prawidłowego wykonywania zadań na w/w stanowiskach.

Jednocześnie przepis art. 29 ust. 2 projektu wskazuje, iż w odróżnieniu od naboru na stanowisko dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców, kandydat na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego, oprócz spełnienia wskazanych wyżej wymogów będzie musiał się legitymować innym a mianowicie niższym stażem pracy, bo tylko czteroletnim, w urzędzie obsługującym Ministra Finansów albo w urzędach mu podległych lub przez niego nadzorowanych, w tym co najmniej dwuletnim stażem pracy na stanowisku kierowniczym.

Dobór kandydatów, zgodnie z projektowanym art. 30 ust.1 projektu, na stanowiska dyrektora izby skarbowej i jego zastępców, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i jego zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego będzie następował w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru. Oznacza to, iż w wyniku organizowanego w Administracji Podatkowej naboru na w/w stanowiska wyłonione zostaną osoby, które dają najlepsze gwarancje wykonywania zadań w sposób umożliwiający realizację celów wyznaczonych zarówno dla tego stanowiska, jak i dla danej jednostki organizacyjnej Administracji Podatkowej. Istotą wprowadzenia instytucji naboru jest umożliwienie Ministrowi Finansów oraz Szefowi Administracji Podatkowej dokonywania efektywnego obsadzania stanowisk dyrektora izby skarbowej i jego zastępców, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i jego zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego. Będą temu służyły procedury zawarte w ustawie o służbie cywilnej, jednak z pewnymi odrębnościami. Taką też odrębność przewiduje przepis art. 30 ust. 2 projektu, zgodnie z którym Szef Administracji Podatkowej będzie posiadał uprawnienie do powołania i przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, zatrudnionego w Ministerstwie Finansów albo w jednostkach podległych lub nadzorowanych przez tego ministra na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej oraz zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej bez przeprowadzania naboru. Przy czym kandydaci na w/w stanowiska będą musieli spełniać wszystkie wymagania na tych stanowiskach oraz dodatkowo posiadać ostatnią pozytywną ocenę okresową na jednym z dwóch najwyższych poziomów przewidzianych w skali ocen, sporządzoną w okresie 24 miesięcy poprzedzających przeniesienie. Wprowadzenie w/w regulacji umożliwi Szefowi Administracji Podatkowej efektywne zarządzanie kadrami i niezwłoczne uzupełnianie wakatów na w/w stanowiskach.

Należy jednak podkreślić, że regułą będzie niezwłoczne przeprowadzanie naboru po zaistnieniu okoliczności uzasadniających obsadzenie stanowiska. Stąd też w celu zagwarantowania obsadzenia tych stanowisk przez najlepszych kandydatów, profesjonalnie przygotowanych do wypełniania zadań na w/w stanowiskach przepis art. 30 ust. 4 przewiduje, iż nabór będzie składał się z testu wiedzy, ustalenia zdolności organizatorskich oraz predyspozycji do kierowania zespołami ludzkimi, a także rozmowy kwalifikacyjnej.

W myśl art. 30 ust. 5 projektu nabór będzie przeprowadzać komisja powołana przez Szefa Administracji Podatkowej. Przepis ten oznacza, iż Szef Administracji Podatkowej, w zależności od potrzeb i rodzaju wakatów na stanowiskach w Administracji Podatkowej, będzie mógł powoływać jednocześnie nawet kilka komisji, usytuowanych w różnych jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej.

Przepis art. 30 ust. 6 projektu zawiera delegację ustawową dla Ministra Finansów do określenia w drodze rozporządzenia, szczegółowego trybu naboru, sposobu badania zdolności i predyspozycji do kierowania zespołami ludzkimi, skład komisji, a także zakres tematyczny testu wiedzy. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu doprecyzowanie zasad sprawnego przeprowadzenia naboru oraz wyboru właściwego kandydata.

Przepis art. 31 projektu przewiduje, iż w wyniku naboru komisja wybierze nie więcej niż dwóch kandydatów, których przedstawi odpowiednio:

- 1) Szefowi Administracji Podatkowej – w przypadku naboru na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej,
- 2) dyrektorowi izby skarbowej – w przypadku naboru na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej lub naczelnika urzędu skarbowego,
- 3) dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej – w przypadku naboru na stanowisko zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej.

Przy czym istotne jest, iż wyłonieni w w/w sposób kandydaci zostaną następnie zweryfikowani przez uprawnioną komórkę organizacyjną Ministerstwa Finansów w celu sprawdzenia czy posiadają nieposzlakowaną opinię, jak również dają rękojmię należytego wykonywania zadań na stanowiska, na które ubiegają się w Administracji Podatkowej (art. 31 ust. 2 projektu).

W art. 32 – 35 projektu uregulowano kwestie proceduralne dotyczące powoływania i przenoszenia członków korpusu służby cywilnej oraz zawierania umowy o pracę na czas nieokreślony z osobami nie będącymi członkami korpusu służby cywilnej, wybranymi

spośród osób wyłonionych w drodze naboru na stanowiska odpowiednio dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców oraz naczelnika urzędu skarbowego.

Jak już wcześniej wskazano projekt ustawy zakłada przyznanie stanowiskom dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz ich zastępcom statusu wyższych stanowisk w służbie cywilnej. Biorąc przy tym pod uwagę rangę i wagę zadań jakie wykonywać będzie dyrektor izby skarbowej i dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej zasadne jest by Minister Finansów w ramach swoich prerogatyw był uprawniony do powoływania, na wniosek Szefa Administracji Podatkowej, osoby wybranej spośród osób wyłonionych w drodze naboru odpowiednio na stanowisko dyrektora izby skarbowej albo dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej (art. 32 ust. 1). Jednocześnie w myśl art. 32 ust. 2 projektu, Szef Administracji Podatkowej będzie uprawniony do przenoszenia członka korpusu służby cywilnej albo zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru odpowiednio na stanowisko dyrektora izby skarbowej albo dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Powyższe uprawnienie dla Szefa Administracji Podatkowej wynika z faktu, iż zgodnie z projektowanym przepisem art. 23 ust. 1 pkt 1, to właśnie Szef Administracji Podatkowej będzie właściwy dla dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej w sprawach z zakresu prawa pracy oraz wynikających z ustawy o służbie cywilnej. Zatem przepis art. 32 ust. 2 projektu jest niejako uszczegółowieniem art. 23 ust. 1 pkt 1 projektu. Dodatkowo, mimo wniosku Szefa Administracji Podatkowej o powołanie określonej osoby na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub Biura Krajowej Informacji Podatkowej Minister Finansów może nie powołać takiej osoby jeżeli nie spełnia ona warunków, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 7 i 10 projektu.

Z kolei w przypadku stanowiska zastępcy dyrektora izby skarbowej albo zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej to Szef Administracji Podatkowej będzie uprawniony do powoływania członka korpusu służby cywilnej albo osoby niebędącej członkiem korpusu służby cywilnej na te stanowiska (art. 33 ust. 1 projektu). Natomiast dyrektor izby skarbowej albo dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, wykonując na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 projektu czynności z zakresu prawa pracy i z ustawy o służbie cywilnej, odpowiednio wobec zastępcy dyrektora izby skarbowej albo zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, będzie uprawniony do przenoszenia

członka korpusu służby cywilnej albo zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru na w/w stanowiska.

Podobne zasady powoływania i przenoszenia na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego przewiduje również przepis art. 34 projektu, zgodnie z którym Szef Administracji Podatkowej na wniosek dyrektora izby skarbowej będzie uprawniony do powoływania członka korpusu służby cywilnej albo osoby niebędącej członkiem korpusu służby cywilnej, wybranej spośród osób wyłonionych w drodze naboru na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego, natomiast dyrektor izby skarbowej będzie przenosił w/w osobę, wybraną spośród osób wyłonionych w drodze naboru na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego albo zawierał umowę o pracę z osobą niebędącą członkiem korpusu służby cywilnej.

Z kolei w myśl art. 35 projektu ustawy, dyrektor izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego, będzie powoływał i przenosił członka korpusu służby cywilnej na stanowisko zastępcy naczelnika urzędu skarbowego.

Projektowany przepis art. 36 ustawy reguluje przypadki, w których jest dopuszczalne powołanie dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz ich zastępców. Powołanie i przeniesienie będzie zatem możliwe w szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wymaga tego zapewnienie właściwej organizacji i sprawnego funkcjonowania jednostki organizacyjnej Administracji Podatkowej i tylko za zgodą osoby przenoszonej. Umożliwi to wykorzystanie wiedzy i doświadczenia kadry zarządzającej izbą skarbową lub urzędem skarbowym w innej jednostce organizacyjnej Administracji Podatkowej (innej izbie skarbowej lub innym urzędzie skarbowym), co w konsekwencji przyczyni się do sprawniejszego funkcjonowania tej jednostki oraz nabycia nowych doświadczeń przez kadrę kierowniczą, wynikających z kierowania inną jednostką organizacyjną, rozwoju kompetencji kadry kierowniczej tych jednostek. Rozwój kompetencji kadry kierowniczej będzie miał wpływ na sprawniejsze funkcjonowanie tych jednostek. Potrzeba przeniesienia może wystąpić również w sytuacji zwolnienia stanowiska dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego lub ich zastępców, kiedy z uwagi na charakter zadań realizowanych w danej jednostce lub konieczność zapewnienia właściwej organizacji pracy jednostki niezbędne jest pilne obsadzenie stanowiska co do którego występuje wakat. Mając na uwadze, że są to stanowiska obsadzane w drodze powołania i przeniesienia, konieczne jest wskazanie, że powołanie i przeniesienie jest równoznaczne z odwołaniem ze stanowiska w jednostce organizacyjnej przed powołaniem i przeniesieniem. Przy czym w takiej sytuacji będzie miał

również odpowiednie zastosowanie przepisu art. 23 ust. 1 projektu ustawy. Oznacza to, iż w sprawach z zakresu prawa pracy oraz wynikających z ustawy o służbie cywilnej dla osoby przeniesionej w w/w sposób właściwy będzie:

- 1) Szef Administracji Podatkowej - dla dyrektora izby skarbowej,
- 2) dyrektor izby skarbowej - dla zastępcy dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego oraz jego zastępcy.

Tryb, o którym mowa w zaprojektowanym art. 36 ustawy, będzie miał miejsce w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Jednakże nawet w sytuacji przeniesienia na stałe dyrektora izby skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego lub ich zastępców na takie samo stanowisko do innej jednostki organizacyjnej Administracji Podatkowej, będzie zachodziła konieczność przeprowadzenia naboru na zwolnione stanowisko w jednostce organizacyjnej, z której członek korpusu służby cywilnej został przeniesiony.

Przepis art. 37 reguluje kwestie czasowego wyznaczania osób na stanowisko dyrektora izby skarbowej, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz naczelnika urzędu skarbowego. Projektowane rozwiązania mają na celu zapewnienie właściwego wykonywania zadań przewidzianych w ustawie dla w/w stanowisk. Stąd też przepis ten przewiduje, że do czasu powołania i przeniesienia na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, Szef Administracji Podatkowej będzie wyznaczał osobę zajmującą stanowisko zastępcy dyrektora odpowiednio w izbie skarbowej lub w Biurze Krajowej Informacji Podatkowej, która będzie realizowała zadania dyrektora. Przy czym wyznaczenie w/w osoby może nastąpić na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy, z możliwością jednokrotnego przedłużenia tego okresu, jednak o nie więcej niż 6 miesięcy. Podobne uprawnienie będzie przysługiwało Szefowi Administracji Podatkowej w przypadku konieczności zapewnienia prawidłowej realizacji zadań naczelnika urzędu skarbowego, z tym że Szef Administracji Podatkowej na to stanowisko wyznaczy osobę zajmującą stanowisko zastępcy naczelnika urzędu skarbowego. W przypadku natomiast braku stanowiska zastępcy naczelnika urzędu skarbowego Szef Administracji Podatkowej wyznacza na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego osobę będącą członkiem korpusu służby cywilnej, która spełnia wymagania, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 – 5 projektu. Zatem, osoba taka musi posiadać obywatelstwo polskie, korzystać z pełni praw publicznych, nie może być skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, nie może być również karana zakazem zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem

środkami publicznymi oraz musi posiadać wyższe wykształcenie magisterskie w zakresie prawa, administracji, ekonomii, zarządzania lub inne uzupełnione studiami podyplomowymi w zakresie prawa, ekonomii lub zarządzania. Jednocześnie, podobnie jak w przypadku czasowego wyznaczenia osoby na stanowisko dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, wyznaczenie osoby na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego może nastąpić na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy, z możliwością jednokrotnego przedłużenia tego okresu o nie więcej niż 6 miesięcy.

W projekcie ustawy uregulowano także sytuację gdy dwa kolejne nabory, przeprowadzone z uwzględnieniem 12 miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 37 projektu, nie wyłonią żadnego kandydata na wakujące stanowisko dyrektora izby skarbowej oraz dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej (art. 38 ust. 1 projektu). Przepis ten przewiduje, że w takiej sytuacji Minister Finansów będzie mógł powołać członka korpusu służby cywilnej bez przeprowadzenia naboru na stanowisko dyrektora izby skarbowej lub dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Analogiczne uprawnienie będzie posiadał również Szef Administracji Podatkowej w zakresie powoływania bez przeprowadzenia naboru na stanowisko zastępcy dyrektora izby skarbowej, zastępcy dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej oraz naczelnika urzędu skarbowego. Wobec tych osób Szef Administracji Podatkowej, dyrektor izby skarbowej a także dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej będą dokonywali czynności, o których mowa w art. 23 ust. 1 projektu.

Przy czym w art. 38 projektu postawiono warunek, by członek korpusu służby cywilnej, który został przeniesiony na w/w stanowiska bez przeprowadzenia naboru spełniał wymagania ustawowe na to stanowisko określone w art. 29 projektu oraz dodatkowo musi posiadać zdolności organizatorskie oraz predyspozycje do kierowania zespołami ludzkimi, a także posiadać ostatnią pozytywną ocenę okresową na jednym z dwóch najwyższych poziomów przewidzianych w skali ocen, sporządzoną w okresie 24 miesięcy poprzedzających powołanie i przeniesienie.

Weryfikacji w/w wymagań będzie dokonywał Szef Administracji Podatkowej (art. 38 ust. 4 projektu).

W projekcie ustawy, w zakresie naboru na stanowiska w Administracji Podatkowej, proponuje się także stosowanie przepisów ustawy o służbie cywilnej (art. 39 projektu) w zakresie dotyczącym:

- 1) stwierdzenia, iż obsadzanie wyższego stanowiska w służbie cywilnej nie może nastąpić w drodze powierzenia pełnienia obowiązków (art. 54 ust. 6),

- 2) obowiązku informowania o naborze na wyższe stanowisko w służbie cywilnej (art. 55),
- 3) obowiązku zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o wyższe stanowisko w służbie cywilnej, uzyskanych w trakcie naboru (art. 56 ust. 6),
- 4) obowiązku wypełnienia nakazu Szef Służby Cywilnej w zakresie niezwłocznego usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub ponowne przeprowadzenie naboru w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w przebiegu procesu naboru na wyższe stanowiska w służbie cywilnej (art. 56 ust. 8),
- 5) obowiązku traktowania wykonywania przez członka korpusu służby cywilnej zadań w powołanej komisji ds. naboru na równi z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych (art. 56 ust. 9),
- 6) obowiązku uwzględniania w toku naboru praw osób niepełnosprawnych (art. 57 ust. 2),
- 7) procedury sporządzania protokołu z naboru na wyższe stanowisko w służbie cywilnej (art. 58),
- 8) uznania, iż pracownika służby cywilnej zatrudnionego na wyższym stanowisku w służbie cywilnej nie kieruje się na służbę przygotowawczą (art. 60).

Należy także podkreślić, że powołanie na stanowiska w Administracji Podatkowej nie należy utożsamiać z powołaniem, o którym mowa w art. 68 Kodeksu pracy.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących

Konsekwencją wprowadzanych regulacji w ustawie o Administracji Podatkowej jest potrzeba dokonania zmian w przepisach ustaw obowiązujących.

W art. 40 projektu zaprojektowano zmianę ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, która po wejściu w życie ustawy o Administracji Podatkowej umożliwi naczelnikowi urzędu skarbowego upoważnianie pracowników urzędu skarbowego obsługującego ten organ do załatwiania spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń.

W związku ze zmianą struktury organizacyjnej Administracji Podatkowej, w ramach której funkcjonuje naczelnik urzędu skarbowego jako administracyjny organ egzekucyjny oraz nowymi standardami funkcjonowania tej administracji, zaistniała konieczność dostosowania przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015, z późn. zm.). W art. 41 projektu ustawy

zaproponowano szereg zmian dostosowujących, porządkujących oraz poprawiających jakość usług świadczonych przez Administrację Podatkową.

Propozycja zmiany art. 1a pkt 4 i 9 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wynika z konieczności dostosowania definicji egzekutora oraz poborcy skarbowego do zmian dotyczących struktury organizacyjnej Administracji Podatkowej, o której mowa w art. 15 projektu. Zgodnie bowiem z ust. 2 projektowanego przepisu w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, izba skarbowa wraz z podległymi jednostkami stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby skarbowej, a na podstawie art. 68 ust. 1 projektu, z dniem wejścia w życie ustawy, pracownicy urzędów skarbowych staną się pracownikami izb skarbowych. Z tych samych powodów zaistniała konieczność zmiany brzmienia art. 107 § 4 pkt 3, art. 111d § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Natomiast zaproponowane nowe brzmienie art. 111h § 3 oraz art. 111i § 2 w/w ustawy ma charakter porządkujący i uwzględnia zadania naczelników urzędów skarbowych działających jako wierzyciele należności publicznoprawnych.

Dodawany pkt 5 do art. 5 § 1 ustawy wskazuje naczelnika urzędu skarbowego jako wierzyciela grzywien nakładanych w drodze mandatu karnego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, które stanowią dochód budżetu państwa, z wyłączeniem grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego. Wprowadzenie tego przepisu jest konsekwencją propozycji przekazania naczelnikom urzędów skarbowych zadań wojewodów związanych z wykonywaniem funkcji wierzyciela ww. należności (odpowiednie zmiany zaproponowano w art. 100 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia).

W projekcie ustawy zaproponowano także zmianę art. 6 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji regulującego postępowanie wierzyciela przed wszczęciem egzekucji administracyjnej. Zmiany tego przepisu mają charakter porządkujący, a ponadto mają na celu poprawę jakości usług świadczonych przez Administrację Podatkową oraz usprawnienie kontaktów wierzycieli z zobowiązanymi poprzez możliwość podejmowania przez wierzycieli działań informacyjnych zmierzających do dobrowolnego wykonania przez zobowiązanego obowiązku, przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego.

W związku z nowymi zasadami funkcjonowania Administracji Podatkowej oraz w celu bardziej racjonalnego gospodarowania wydatkami publicznymi przeznaczonymi na jej funkcjonowanie, w dodanym w art. 6 § 3 zaproponowano regulację, na mocy której wierzyciel będzie mógł odstąpić od podejmowania czynności zmierzających do zastosowania

środków egzekucyjnych pomimo uchylania się zobowiązanego od wykonania obowiązku o charakterze pieniężnym. Wyjątki od zasady dotyczyłyby przypadków, gdy w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnej nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne bądź postępowanie egzekucyjne prowadzone na wniosek tego samego wierzyciela wobec zobowiązanego zostało umorzone na podstawie art. 59 § 2 ustawy w okresie ostatniego roku. Odstąpienie od obowiązku wszczynania postępowania egzekucyjnego w przypadkach, gdy oczywiste jest, że egzekucja będzie bezskuteczna, spowoduje uniknięcie ponoszenia wydatków przez wierzycieli oraz organy egzekucyjne związanych z tą egzekucją.

Kolejną zmianą związaną z poprawą funkcjonowania Administracji Podatkowej jest wyłączenie Ministra Finansów od rozpatrywania indywidualnych spraw egzekucyjnych, (zmiany w art. 17, art. 23, art. 29, art. 54, art. 107 oraz art. 110z ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji). Zmiany te mają na celu usprawnienie działania Administracji Podatkowej poprzez eliminację dodatkowego szczebla rozpatrywania spraw w postępowaniu egzekucyjnym (np. w obecnym stanie prawnym skargę na czynności egzekucyjne wnosi się za pośrednictwem organu egzekucyjnego, rozpatruje ją w pierwszej instancji organ nadzoru, a w drugiej instancji – organ wyższego stopnia w stosunku do organu nadzoru). Wyłączenie Ministra Finansów z orzekania w sprawach indywidualnych zapewni również możliwość efektywniejszego sprawowania nadzoru nad organami egzekucyjnymi, o którym mowa w art. 23 § 1-3a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, poprzez zapewnienie instancyjnej kontroli nad postanowieniami wydanymi przez organy egzekucyjne.

Konsekwencją wyłączenia Ministra Finansów z rozpatrywania spraw indywidualnych jest dodanie przepisu § 1b w art. 17 ustawy odsyłającego do odpowiedniego stosowania art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, czyli ponownego rozpatrzenia sprawy, w przypadku wniesienia zażalenia na postanowienie wydane w pierwszej instancji przez organy nadzoru w rozumieniu przepisów art. 23 oraz uchylenie w § 5 art. 23 ustawy dotyczącego właściwości instancyjnej Ministra Finansów.

Zaproponowano zmianę art. 23 § 6 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w sposób umożliwiający organom nadzoru w szczególnie uzasadnionych przypadkach (jak np. w przypadku klęski żywiołowej, pożaru) czasowe wstrzymanie czynności egzekucyjnych lub postępowania egzekucyjnego wyłącznie z urzędu, co potwierdza aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych prezentujące wykładnię tej instytucji jako prerogatywy organu nadzoru przysługującej z urzędu. Przepis w obecnym

brzmieniu wprowadza w błąd zobowiązanych, którzy składają wnioski o wstrzymanie postępowania egzekucyjnego bądź czynności egzekucyjnych, oczekując merytorycznego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Dodatkowo zaproponowano zmianę właściwości organu do orzekania w sprawach skarg na czynności egzekucyjne. Zgodnie z zmienianym art. 54 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji organem właściwym do wydania postanowienia w sprawie skargi na czynności egzekucyjne w pierwszej instancji będzie organ egzekucyjny (analogiczne zmiany zaproponowano w art. 107 § 2b oraz w art. 110z § 2). Ponadto doprecyzowano termin wniesienia skargi poprzez wskazanie, że skargę wnosi się w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia zobowiązanego o zakwestionowanej czynności egzekucyjnej oraz wprowadzono w dodanym § 5a regulację umożliwiającą uchylenie czynności egzekucyjnej w przypadku uwzględnienia skargi.

W zmienianym art. 27 § 1 pkt 2 (analogicznie w art. 156 § 1 pkt 2) ustawy proponuje się nałożyć na wierzyciela obowiązek podania w tytule wykonawczym numeru identyfikującego (NIP lub numeru PESEL) zobowiązanego w sposób nie budzący wątpliwości co do prawidłowości skierowania egzekucji administracyjnej do majątku tego zobowiązanego. Zmiana ta podyktowana jest koniecznością uniknięcia pomyłki, co do osoby zobowiązanego. Imię i nazwisko nie dają bowiem gwarancji jednoznacznej identyfikacji zobowiązanego. Jednocześnie zaproponowano rezygnację z obowiązku wskazywania przez wierzyciela w tytule wykonawczym pracodawcy zatrudniającego zobowiązanego. Wierzyciel bowiem zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie trybu postępowania wierzycieli należności pieniężnych przy podejmowaniu czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych (Dz.U. poz. 656) zobowiązany jest przekazać organowi egzekucyjnemu wszelkie informacje dotyczące znanych mu składników majątkowych zobowiązanego.

Zmiana w art. 29 § 2 ustawy zmierza w kierunku odformalizowania i usprawnienia postępowania i wydania zaskarżalnych rozstrzygnięć wyłącznie na żądanie wnioskodawcy. Organ egzekucyjny częstokroć nie przystępuje do egzekucji na podstawie przekazanego przez wierzyciela tytułu wykonawczego z uwagi na oczywiste błędy (np. błąd w nazwisku zobowiązanego ustalony w oparciu o dane wynikające z bazy PESEL) w tytule wykonawczym. W takich przypadkach zbędne jest wydawanie postanowienia o nieprzystąpieniu do egzekucji. Wierzyciel, który nie zgodzi się ze stanowiskiem organu egzekucyjnego może zażądać wydania postanowienia przez organ egzekucyjny i w ten sposób jego prawo do obrony przed błędnym postępowaniem organu egzekucyjnego zostanie

zachowane. Ponadto zaproponowano, iż organ egzekucyjny nie będzie przystępował do egzekucji także w przypadku zaistnienia przesłanek wskazanych w zmienianym art. 6 § 3 ustawy, tj. wszczynania egzekucji i stosowania środków przymusu wobec podatnika (zobowiązanego) w sytuacji, gdy jest oczywiste, że egzekucja będzie nieskuteczna, co powinno zapobiec nieefektywnym działaniom naczelników urzędów skarbowych i zwiększenie efektywności działań tych organów w innych sprawach, w których możliwe jest osiągnięcie celu egzekucji administracyjnej.

W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Administracji Podatkowej oraz racjonalnego gospodarowania środkami przeznaczonymi na jej funkcjonowanie zaproponowano również w art. 64b § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji rozszerzenie katalogu wydatków egzekucyjnych obciążających zobowiązanego o koszty przekazania wierzycielom państw obcych wyegzekwowanych środków pieniężnych w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie jednolitego tytułu wykonawczego albo zagranicznego tytułu wykonawczego. Konieczność wprowadzenia tej regulacji wynika z wytycznych Komisji Europejskiej, zgodnie z którymi koszty prowizji bankowych związanych z przekazaniem do państwa członkowskiego lub państwa trzeciego wyegzekwowanych kwot należy zaliczyć do kosztów wynikających ze wzajemnej pomocy, mogących obciążyć zobowiązanego. W świetle powyższego w obecnym stanie prawnym koszty związane z przekazywaniem wyegzekwowanych kwot powinna ponosić administracja polska. Uzasadnione jest więc przeniesienie obowiązku ponoszenia tych kosztów na zobowiązanego, którego działania doprowadziły do powstania zaległości, zaś Administracja Podatkowa udzielająca pomocy państwu członkowskiemu będzie mogła przeznaczyć przyznane jej środki finansowe na realizację innych ustawowych zadań. Proponowany zapis art. 64c § 4d ustawy, likwidujący wzajemne obciążanie się kosztami postępowania egzekucyjnego przez naczelników urzędów skarbowych ma swoje uzasadnienie w związku z proponowanymi zmianami, zgodnie z którymi urzędy skarbowe utracą status odrębnych jednostek budżetowych i będą należały do jednostki budżetowej, jaką będzie izba skarbowa. W tej sytuacji wzajemne obciążanie się niesamodzielnych jednostek należących do tej samej jednostki budżetowej nie ma żadnego uzasadnienia. Zasada nieobciążania kosztami egzekucyjnymi zostaje rozszerzona na dyrektorów izb celnych, albowiem organy te są nadzorowane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, który jest ich dysponentem budżetowym (odpowiednie zmiany dokonano również w art. 66 § 4 pkt 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji).

W celu poprawy jakości usług świadczonych przez Administrację Podatkową zaproponowano zmianę art 64c ustawy poprzez odformalizowanie postępowania egzekucyjnego i przesunięcie orzecznictwa w kierunku zasady skargowości. W obecnym stanie prawnym każde obciążenie wierzyciela kosztami egzekucyjnymi wymaga wydania postanowienia, na które służy zażalenie. Natomiast w przypadku zobowiązanych postanowienie w sprawie kosztów egzekucyjnych jest wydawane wyłącznie na ich wniosek wniesiony przed upływem 14 dni od umorzenia postępowania egzekucyjnego lub powiadomienia o wysokości kosztów egzekucyjnych, w przypadku zakończenia postępowania. Proponuje się wprowadzenie regulacji, na mocy której organ egzekucyjny będzie zawiadamiał zobowiązanego o wysokości kosztów egzekucyjnych jedynie na jego wniosek złożony w terminie 1 roku od dnia zakończenia egzekucji. Jeżeli koszty będą obciążały wierzyciela organ egzekucyjny będzie zawiadamiał o wysokości kosztów egzekucyjnych w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia mu ostatecznego postanowienia umarzającego postępowanie. Zobowiązany oraz wierzyciel będą mieli prawo wniesienia wniosku o wydanie postanowienia w sprawie kosztów egzekucyjnych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wysokości kosztów. Proponowana zmiana poprawia sytuację procesową zobowiązanego, który inicjując postępowanie wykazać niezasadność lub błędne naliczenie kosztów egzekucyjnych.

Zaproponowane zmiany w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie wprowadzają nowych obciążeń dla zobowiązanych, czy też wierzycieli i nie powodują wzrostu obciążeń dla budżetu państwa.

W związku z zaprojektowaną organizacją Administracji Podatkowej, do przepisów wielu ustaw podatkowych wprowadzono zmianę dostosowawczą definicji urzędu skarbowego, przez który w aktualnym ich brzmieniu rozumie się urząd, którym kieruje właściwy dla podatnika lub płatnika naczelnik urzędu skarbowego.

Zmiana w stosunku do obecnego stanu prawnego polega na określeniu, iż to naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu skarbowego, a nie kieruje, jak jest to w dotychczasowym stanie prawnym. Zmiany związane z w/w rozwiązaniem zostały zamieszczone w:

- 1) art. 42 projektu zmieniającym art. 18 ust. 2 pkt 3 ustawy o podatku od spadków i darowizn,
- 2) art. 43 projektu zmieniającym art. 5a pkt 8, art. 34 ust. 7, 8 i 12, art. 35 ust. 10, art. 37 ust. 3 i 4, art. 38 ust. 1 i 1a, art. 39 ust. 1–4, art. 42 ust. 1, 1a, 2 i 4, art. 42a, art. 42c ust. 1 pkt

- 2, art. 42e ust. 4–6, art. 44 ust. 1f, 3f i 3h ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- 3) art. 44 projektu zmieniającym art. 4a pkt 6, art. 26 ust. 1b, 3, 3b i 6 oraz 26a ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych,
 - 4) art. 50 projektu zmieniającym art. 4 ust. 1 pkt 13, art. 12 ust. 10b, art. 21 ust. 1g, 1h ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
 - 5) art. 53 projektu zmieniającym art. 2 pkt 13 ustawy o podatku od towarów i usług,
 - 6) art. 55 projektu zmieniającym art. 12 ust. 1 ustawy o podatku tonażowym,
 - 7) art. 56 projektu zmieniającym art. 37 ust. 3 pkt 1 ustawy o nawozach i nawożeniu.

W związku z projektowanym rozwiązaniem wprowadzenia tzw. „asystenta podatnika” dla podatników rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej jako mikroprzedsiębiorca, w art. 45 projektu ustawy zaproponowano wprowadzenie zmiany do ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, polegającej na rozszerzeniu zakresu danych zbieranych na zgłoszeniach identyfikacyjnych lub aktualizacyjnych o informację o przewidywanej liczbie zatrudnionych. Pozyskanie w/w danej na zgłoszeniu identyfikacyjnym lub aktualizacyjnym umożliwi Administracji Podatkowej na ocenę, czy dany podatnik jest mikroprzedsiębiorcą.

Wprowadzenie przedmiotowego rozwiązania nie będzie generowało skutków finansowych po stronie Administracji Podatkowej jak i samych przedsiębiorców.

W art. 47 zawarto zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa.

Zaproponowane zmiany w art. 13 § 2 pkt 4, art. 14b § 1, art. 14 c § 4 i art. 15 § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa wynikają z faktu nadania dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej statusu organu podatkowego, który przejmie dotychczasowe zadanie Ministra Finansów w zakresie wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. W konsekwencji zmiany kompetencyjnej organu podatkowego w w/w zakresie zostało zaproponowane również uchylenie art. 14b § 6 w/w ustawy, który przewidywał delegacje ustawową dla Ministra Finansów do upoważniania, w drodze rozporządzenia, podległych organów do wydawania interpretacji indywidualnych w jego imieniu i w ustalonym zakresie.

Z kolei dodawane przepisy w art. 3 pkt 15, art. 144b, art. 181a oraz proponowane zmiany w art. 159 § 2, art. 210 § 1 pkt 8, art. 217 § 1 pkt 7 oraz art. 282b § 4 pkt 6 wiążą się z potrzebą realizacji założenia wydawania pism w formie elektronicznej poprzez podpisanie ich

bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub za pomocą podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP, w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego Ministra Finansów. Pisma te będą doręczane podatnikom drogą elektroniczną z wykorzystaniem portalu podatkowego, jednak konieczne jest zapewnienie również możliwości doręczania ich drogą tradycyjną.

Stąd też m.in. proponuje się wprowadzenie zmiany, która umożliwi doręczanie drogą tradycyjną pism sporządzonych i podpisanych w formie elektronicznej poprzez doręczenie ich wydruku. Zmiana ta pozwoli na racjonalizację działań Administracji Podatkowej, przyspieszy termin załatwiania spraw oraz wygeneruje oszczędności kosztów funkcjonowania Administracji Podatkowej. Projektowane zmiany organizacyjne Administracji Podatkowej zakładają zautomatyzowanie procesu drukowania i wysyłania pism wydanych przez tę administrację w formie elektronicznej. Stąd też planowane jest uruchomienie linii drukująco-kopertującej. Koncepcja tego rozwiązania przewiduje centralne drukowanie w jednej z jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Finansów wszystkich pism wydawanych przez organy Administracji Podatkowej na terenie Polski. Z uwagi na powyższą koncepcję organizacji pracy, w tym odległość pomiędzy jednostką zlecającą drukowanie a jednostką gdzie wydruk i jego wysyłka zostanie ostatecznie obsłużona, nie będzie możliwości opatrywania wydruków dokumentów żadnymi dodatkowymi podpisami ani informacjami. W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie możliwości doręczania w tradycyjnej formie papierowej dokumentów wydanych w formie elektronicznej, jedynie w formie wydruku opatrzonego tylko informacjami generowanymi automatycznie przez system centralny Administracji Podatkowej. W Ordynacji podatkowej wprowadzono także przepis informujący o tym, iż wydruk dokumentu z systemu teleinformatycznego Administracji Podatkowej stanowi dowód tego, co zostało w nim stwierdzone. Pozostałe zmiany w ustawie - Ordynacja podatkowa polegają na określeniu urzędu skarbowego jako urzędu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania, oraz wynikają z zaproponowanych zmian w niniejszym projekcie ustawy, które skutkować będą także przejściem przez izbę skarbową statusu pracodawcy dla dotychczasowych pracowników urzędów skarbowych. Stąd też zmiany brzmienia wymienionych poniżej przepisów Ordynacji podatkowej polegają na wyeliminowaniu następujących pojęć związanych ze statusem urzędu skarbowego i jego pracowników:

- 1) w art. 130 § 1 – „pracownik urzędu skarbowego”;

- 2) w art. 143 w § 2 pkt 1 i 2 – „pracownik kierowanej jednostki organizacyjnej”;
- 3) w art. 144 zdanie pierwsze – „swoich pracowników”;
- 4) w art. 283 w § 1 pkt 1 – „pracownikom tego urzędu”;
- 5) w art. 294 w § 1 pkt 1 – „pracownicy urzędów skarbowych”;
- 6) w art. 305c § 3 – „pracowników urzędów skarbowych”.

Zmiany zaproponowane w art. 46 i art. 51 projektu ustawy odnoszą się do Kodeksu karnego wykonawczego oraz Kodeksu karnego skarbowego i dotyczą ujednolicenia nazewnictwa organów prowadzących wszystkie postępowania w urzędzie skarbowym, tak by jedynym organem był naczelnik urzędu skarbowego nie zaś urząd skarbowy jak to jest w przypadku postępowań karnych skarbowych i postępowań wykonawczych. Z kolei organem nadrzędnym nad finansowym organem postępowania przygotowawczego będzie dyrektor izby skarbowej a nie jak dotychczas izba skarbową. Ponadto proponowane zmiany ustawy Kodeks karny skarbowy przewidują, iż finansowym organem postępowania przygotowawczego będzie również naczelnik urzędu celnego (obecnie jest nim urząd celny) a organem nadrzędnym nad finansowym organem postępowania przygotowawczego dyrektor izby celnej (obecnie jest to izba celna).

Zaproponowana w art. 48 projektu zmiana ustawy o działach administracji rządowej związana jest z ustanowieniem stanowiska Szefa Administracji Podatkowej, który będzie podlegał Ministrowi Finansów.

W art. 49 i art. 58 projektu zamieszczono zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w ustawie o podatku akcyzowym. Wprowadzenie do w/w ustaw nowych przepisów związane jest z treścią art. 18 ust. 1 pkt 4 projektu ustawy, który wskazuje, iż obsługa i wsparcie podatnika w centrum obsługi będzie polegać również na przyjmowaniu podań i deklaracji określonych m.in. w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w ustawie o podatku akcyzowym.

W art. 52 projektu zawarto zmiany w ustawie Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Celem wprowadzanej zmian w w/w ustawie jest przekazanie naczelnikom urzędów skarbowych zadań wojewodów związanych z poborem grzywien nakładanych w drodze mandatu karnego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, które stanowią dochód budżetu państwa, z wyłączeniem grzywien nakładanych przez organy Inspekcji Transportu Drogowego. Rozwiązanie to prowadzić będzie do usprawnienia procesu poboru i egzekucji w/w należności poprzez możliwość wykorzystania posiadanych przez urzędy skarbowe informacji o zobowiązanych oraz ich majątku. W obowiązującym stanie prawnym wojewodowie mają bowiem bardzo ograniczone możliwości podejmowania instrumentów

motywujących zobowiązanych do dobrowolnego regulowania zaległości, o których mowa w § 3 rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie trybu postępowania wierzycieli należności pieniężnych przy podejmowaniu czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych (Dz. U. poz. 656), z uwagi na brak informacji o danych kontaktowych np. nr. telefonu, faksu, adresu e-mail. Jednocześnie dodawany art. 5 § 4 w/w ustawy przewiduje delegację ustawową dla Ministra Finansów do określenia w drodze rozporządzenia właściwości miejscowej naczelników urzędów skarbowych uprawnionych do żądania ww. obowiązków.

W art. 54 projektu zamieszczono zmiany w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej polegające na wprowadzeniu przepisów umożliwiających przedsiębiorcom dokonanie rejestracji działalności gospodarczej i aktualizacji danych również w urzędach skarbowych, analogicznie jak ma to obecnie miejsce w organach gmin.

Zaproponowane zmiany wychodzą naprzeciw *zaleceniom Rady z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie krajowego programu reform Polski na 2014 r. oraz zawierającym opinię Rady na temat przedstawionego przez Polskę programu konwergencji na 2014 r.* [COM(2014)422], w którym sformułowano rekomendacje dla Polski, dotyczące zapewnienia trwałej korekty nadmiernego deficytu do 2015 r. poprzez m.in. poprawę przestrzegania przepisów prawa podatkowego, zwłaszcza przez usprawnienie skuteczności administracji podatkowej, na co wskazano w dokumencie roboczym *służb Komisji dnia 2 czerwca 2014 r. Ocena krajowego programu reform i programu konwergencji na 2014 r. dla Polski.*

Dotychczasowe doświadczenia w rejestracji przedsiębiorców objętych Centralną Ewidencją i Informacją o Działalności Gospodarczej, tj. m.in. odsyłanie przez organy gmin przedsiębiorców do urzędów skarbowych celem uzyskania informacji np. w zakresie wyboru formy opodatkowania podatkiem dochodowym, rejestracji dla potrzeb podatku od towarów i usług, zgłoszenia lub zmiany rachunków bankowych stawiają administrację publiczną w niekorzystnym świetle w oczach podatników.

Wprowadzenie zaproponowanego rozwiązania pozwoli na zwiększenie katalogu usług realizowanych przez Administrację Podatkową na rzecz podatników, służących ułatwieniom w realizacji ich obowiązków podatkowych oraz do lepszej oceny administracji publicznej przez podatników. Przy czym wprowadzenie przedmiotowego rozwiązania nie będzie powodowało skutków finansowych po stronie Administracji Podatkowej, jak również nie będzie powodowało konieczności zwiększenia zatrudnienia w urzędach skarbowych. Należy zauważyć, iż urzędy skarbowe od lipca 2011 r. posiadają dostęp do systemu informatycznego obsługującego Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej, przy użyciu

którego przyjmują wnioski CEIDG będące m.in. zgłoszeniami identyfikacyjnymi lub aktualizacyjnymi.

Przepis art. 57 projektu wprowadza zmiany do ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Zaproponowane przepisy art. 2 ust. 1 pkt 8 oraz art. 52 pkt 5 i 6 w/w ustawy wynikają z przyjętego założenia, iż stanowiska dyrektora izby skarbowej i jego zastępcy oraz dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i jego zastępcy będą stanowiskami wyższymi w służbie cywilnej. Przy czym z uwagi na specyfikę działania Administracji Podatkowej, zarówno Minister Finansów jak i Szef Administracji Podatkowej, w ramach przydzielonych im uprawnień, powinni mieć możliwość powoływania i przenoszenia na te stanowiska najlepszych kandydatów, którzy zagwarantują obiektywne wypełnianie ustawowych obowiązków. Powyższe wynika ze specyfiki Administracji Podatkowej, która wykonuje szeroki wachlarz zadań przypisanych tej Administracji. Zatem zasadne jest by regulacje dotyczące przenoszenia na stanowiska dyrektora izby skarbowej i dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępców były kierunkowo zgodne z zasadami określonymi w ustawie o służbie cywilnej, jednak z uwzględnieniem pewnych odrębności, które pozwolą zarówno Ministrowi Finansów jak i Szefowi Administracji Podatkowej na sprawne zarządzanie Administracją Podatkową. Powyższemu celowi służy więc zaproponowany przepis art. 54 ust. 1a ustawy o służbie cywilnej wskazujący, iż obsadzanie w/w stanowisk będzie następowało na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Zmiana brzmienia art. 62 ustawy o służbie cywilnej ma na celu stworzenie podstawy prawnej, dzięki której dyrektor izby skarbowej będzie mógł w ramach izby skarbowej dokonywać przeniesień urzędników służby cywilnej między izbą skarbową a urzędami skarbowymi lub pomiędzy urzędami skarbowymi na inne stanowisko w tej samej miejscowości lub na to samo lub inne stanowisko w innej miejscowości, uwzględniając ich przygotowanie zawodowe.

Proponowane przepisy ust. 1a i 1c ograniczają możliwość dokonania takiego przeniesienia do miejscowości znacznie oddalonej od miejsca pracy urzędnika, nie częściej niż raz na dwa lata bez jego pisemnej zgody, i pozwolą urzędnikom służby cywilnej przenoszonym na inne stanowisko do innej miejscowości na niewyrażenie zgody na przeniesienie z uwagi na ich sytuację życiową lub szczególnie ważne względy osobiste lub rodzinne.

Z kolei ust. 1b, przy zachowaniu określonych warunków, zapewnia otrzymanie świadczeń, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3 ustawy o służbie cywilnej, tj.:

- mieszkania udostępnianego przez urząd, do którego urzędnik służby cywilnej zostanie przeniesiony, albo miesięcznego świadczenia na pokrycie kosztów najmu lokalu mieszkalnego, wypłacanego w okresie przeniesienia,

- jednorazowego świadczenia z tytułu przeniesienia w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia,
- zwrotu kosztów przejazdu urzędnika i członków jego rodziny, związanego z przeniesieniem, a także zwrot kosztów przewozu mienia,
- urlopu z tytułu przeniesienia w łącznym wymiarze 4 dni.

Koszty przeniesień zatrudnionych w izbach skarbowych urzędników służby cywilnej w tym samym urzędzie do innych miejscowości finansowane będą z budżetu dyrektora izby skarbowej (dyrektora generalnego urzędu), po uprzednim ich przeniesieniu z rezerwy celowej na funkcjonowanie służby cywilnej do budżetu Ministra Finansów, co stanowi ust. 1d projektowanego przepisu.

Przewidziane w art. 59 projektu zmiana w ustawie o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych uwzględnia nowy status urzędu skarbowego w odniesieniu do naczelnika urzędu działającego jako organ egzekucyjny.

Przepisy przejściowe i dostosowujące.

Przepis art. 60 projektu przewiduje, iż z dniem wejścia w życie ustawy komórka organizacyjna urzędu obsługującego Ministra Finansów, w szczególności realizująca zadania Administracji Podatkowej w zakresie organizacji, zarządzania, kontroli i nadzoru nad działalnością dyrektorów izb skarbowych, dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej i naczelników urzędów skarbowych, a jak również izba skarbową i urząd skarbowy stają się jednostkami organizacyjnymi Administracji Podatkowej.

Art. 61 stanowi, iż z dniem wejścia w życie ustawy o Administracji Podatkowej tworzy się Biuro Krajowej Informacji Podatkowej.

Art. 62 projektu przewiduje tryb powoływania przez Ministra Finansów Pełnomocnika do spraw organizacji Biura Krajowej Informacji Podatkowej, który do czasu obsadzenia stanowiska dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia powołania będzie wykonywał zadania dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Pełnomocnik będzie wykonywał swoje zadania przy pomocy wyodrębnionej komórki organizacyjnej izby skarbowej, którą wskaże Minister Finansów.

Ponadto przepis ten przewiduje, iż pracownicy izb skarbowych zatrudnieni przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Skarbowej w: Bydgoszczy, Katowicach, Łodzi, Poznaniu i Warszawie realizujący zadania w biurze Krajowej Informacji Podatkowej, stają się pracownikami Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Przy czym Pełnomocnik do

spraw organizacji Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie zobowiązany w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy do zawiadomienia na piśmie w/w pracowników izb skarbowych o zmianach, jakie nastąpiły w zakresie ich stosunków pracy (art. 62 ust. 6).

Regulacje zawarte w art. 63–68 projektu, to przepisy intertemporalne dotyczące zmiany dotychczasowej organizacji administracji podatkowej i odnoszą się do następujących kwestii:

- 1) przejęcia przez izbę skarbową mienia Skarbu Państwa będącego w dyspozycji urzędów skarbowych oraz nieruchomości znajdujących się w trwałym zarządzie urzędów skarbowych (art. 63 ust. 1 projektu),
- 2) przejęcia przez Biuro Krajowej Informacji Podatkowej mienia Skarbu Państwa będącego w dyspozycji izb skarbowych oraz nieruchomości znajdujących się w trwałym zarządzie izb skarbowych i użytkowanych przez Biura Krajowej Informacji Podatkowej w tych izbach skarbowych (art. 63 ust. 2 projektu),
- 3) należności i zobowiązań podległych urzędów skarbowych (art. 64 projektu),
- 4) postępowań w sprawach organizacyjno-finansowych wszczętych i niezakończonych przez naczelników urzędów skarbowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (art. 65 projektu),
- 5) działalności komisji dyscyplinarnych utworzonych w urzędach skarbowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i toczących się przed nimi postępowań (art. 66 projektu),
- 6) praw i obowiązków wynikających z umów i porozumień zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (art. 67 projektu),
- 7) zmiany pracodawcy dla pracowników urzędów skarbowych i naczelników urzędów skarbowych i przejęcia przez dyrektora izby skarbowej praw i obowiązków wynikających z zawartych umów (art. 68 projektu).

W art. 69 projektu wprowadzono regulację przejściową związaną z art. 28 projektu ustawy odnoszącym się do zakazu podległości służbowej pomiędzy osobami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej. Przepisem tym określono termin do złożenia przez pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Administracji Podatkowej, w dniu wejścia w życie ustawy, pisemnej informacji w sprawie zatrudnienia przez małżonka, osoby pozostające w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia, osoby pozostające w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli oraz osoby prowadzące wspólne gospodarstwo domowe. Celem przepisu jest ustalenie istnienia bądź też nieistnienia podległości służbowej między osobami

zatrudnionymi w Administracji Podatkowej w chwili wejścia w życie przepisu. Zatem obowiązek ten będzie dotyczył wszystkich osób bez względu na zatrudnienie w Administracji Podatkowej, ale jednocześnie będzie ograniczony tylko do sytuacji, w których taka podległość może występować. Termin złożenia informacji określono na 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Tak określony termin wydaje się optymalny z uwagi na różne sytuacje życiowe, w których mogą się znajdować osoby zatrudnione w Administracji Podatkowej. Przy tym przepis dodatkowo określa, iż w/w informację dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej i ich zastępcy oraz naczelnik urzędu skarbowego składają Szefowi Administracji Podatkowej, natomiast zastępcy naczelnika urzędu skarbowego - dyrektorowi izby skarbowej.

Przepis art. 70 projektu przewiduje, iż dotychczasowi wicedyrektorzy izb skarbowych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stają się zastępcami dyrektora izby skarbowej. Powyższa regulacja przewiduje zatem kontynuację wykonywania zadań przez osoby zajmujące stanowisko wicedyrektorów izb skarbowych na stanowiskach zastępców dyrektorów izby skarbowej, które to stanowiska w myśl nowelizowanej ustawy o służbie cywilnej będą wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej. Akty powołania wicedyrektorów izb skarbowych pozostają w mocy.

Przepis art. 71 projektu ustawy przewiduje, iż dyrektorzy izb skarbowych, którzy zostali powołani na w/w stanowiska przed wejściem w życie niniejszej ustawy, pozostają na tych stanowiskach także po wejściu w życie niniejszej ustawy. Wprowadzenie w/w przepisu zapewni zatem ciągłość wykonywania ustawowych zadań przez dyrektora izby skarbowej.

Art. 72–75 projektu ustawy zawierają kolejne przepisy intertemporalne, których potrzeba wprowadzenia wynika także ze zmiany obecnie funkcjonującej organizacji administracji podatkowej i dotyczą:

- 1) prowadzonych postępowań dotyczących naboru na stanowiska dyrektora izby skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego (art. 72 projektu),
- 2) zachowania ważności dotychczasowych legitymacji służbowych pracowników Administracji Podatkowej do 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy (art. 73 projektu),
- 3) zachowania ważności udzielonych pełnomocnictw pracownikom urzędów skarbowych przez naczelnika urzędu skarbowego (art. 74 projektu),
- 4) postępowań prowadzonych przez naczelników urzędów skarbowych (art. 75 projektu).

W art. 76 projektu ustawy wprowadzono regulację przejściową związaną z art. 51 niniejszej ustawy, na mocy którego wprowadzono zmiany do Kodeksu karnego skarbowego,

polegające na ustanowieniu finansowym organem postępowania przygotowawczego naczelnika urzędu skarbowego i naczelnika urzędu celnego a organem nadrzędnym nad finansowym organem postępowania przygotowawczego - dyrektora izby skarbowej i dyrektora izby celnej.

Przepis ten wprowadza zasadę, iż sprawy o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe wszczęte i niezakończone przez urzędy skarbowe lub urzędy celne jako finansowe organy postępowania przygotowawczego, po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmują do prowadzenia odpowiednio właściwi naczelnicy urzędów skarbowych lub naczelnicy urzędów celnych. Podobnie, zadania izb skarbowych i izb celnych pełniących funkcje organów nadrzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego, po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmą odpowiednio właściwi dyrektorzy izb skarbowych i dyrektorzy izb celnych.

W art. 77 projektu wprowadzono przepis przejściowy związany z przypisanym dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej zadaniem polegającym na wydawaniu interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z tym przepisem dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej będzie właściwy do wszystkich postępowań w sprawie wydania interpretacji indywidualnych wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jak również w sprawach zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w stosunku do których złożono wezwanie do usunięcia naruszenia prawa lub skargę do sądu administracyjnego.

Przepis art. 78 projektu odnosi się do dodawanego w ustawie – Ordynacja podatkowa przepisu art. 181a (dot. zrównania pod względem skutków prawnych podań lub deklaracji odwzorowanych cyfrowo do podań i deklaracji złożonych w formie pisemnej) i przewiduje, iż przepis ten stosuje się także do podań lub deklaracji złożonych w formie pisemnej przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 79 projektu ustawy przewiduje przedłużenie do 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy obowiązywanie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy o urzędach i izbach skarbowych dotyczących: trybu powołania komisji, przeprowadzania konkursu oraz sposobu dokumentowania spełniania wymogów kandydatów na stanowisko dyrektora izby skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego, określania właściwości miejscowej naczelników urzędów skarbowych i dyrektorów izb skarbowych, terytorialnego zasięgu działania oraz siedziby naczelników urzędów i dyrektorów izb skarbowych oraz zasad, warunków i trybu przyznawania, stawki, zmiany wysokości albo utraty dodatku

kontrolerskiego. Rozwiązanie to ma na celu przygotowanie odpowiednich przepisów wykonawczych dostosowanych do nowych rozwiązań wprowadzanych niniejszą ustawą.

Podobnie, również przepis art. 80 projektu przewiduje, iż dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie ustawy o urzędach i izbach skarbowych dotyczące prowadzenia programu pilotażowego zachowują swoją moc do czasu zakończenia pilotażu.

Przepis art. 81 projektu dotyczy dodawanego w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nowego obowiązku nakładanego na naczelników urzędów skarbowych w zakresie prowadzenia egzekucji administracyjnej z mandatów karnych wystawionych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia i wskazuje, iż do mandatów karnych wystawionych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przepis art. 82 projektu przewiduje, by nowe rozwiązania prawne w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji miały, poza wskazanymi niżej wyjątkami, zastosowanie do toczących się postępowań egzekucyjnych, albowiem nie wpływają one negatywnie na prawa i obowiązki zobowiązanych jak i wierzycieli. Przez pewien okres czasu będą w obrocie prawnym funkcjonować tytuły wykonawcze zawierające nieaktualne pouczenie o terminie do wniesienia zarzutów – tj. obecny - 7 dniowy, zamiast nowego terminu 14-dniowego, jednakże nie spowoduje to szkody po stronie zobowiązanych, albowiem termin do skorzystania ze środka prawnego jest wydłużany, a ewentualne zbędne wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów zostaną odpowiednio załatwione.

Wyjątek dotyczy zainicjowanych procesów „wpadkowych” w toku postępowania egzekucyjnego rozpoczętych przed dniem wejścia w życie nowelizacji ustawy. Toczące się sprawy przed organem zarówno pierwszej jak i drugiej instancji (skargi, zarzuty, wnioski o wstrzymanie postępowań egzekucyjnych i czynności egzekucyjnych, żądanie wydania postanowienia w sprawie kosztów egzekucyjnych) winny zostać załatwione w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili wszczęcia tego postępowania „wpadkowego”.

Nowelizacja ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji spowoduje konieczność wprowadzenia zmian w rozporządzeniach wydanych na podstawie delegacji zawartych w przepisach art. 6 § 2, art. 26 § 2, art. 67 § 2 i art. 156 § 2 w/w ustawy. Zmiany te uwzględnią przeniesienie procedury „miękkiej egzekucji” do ustawy, zmiany we wzorze tytułu wykonawczego i zarządzenia zabezpieczenia, oraz wzory zawiadomień o zajęciach i protokołów zajęcia (nowe pouczenie o środku zaskarżenia). Stąd też przepis art. 82 projektu przewiduje, iż rozporządzenia wydane na podstawie w/w przepisów, pozostają w mocy do dnia wejścia w życie rozporządzeń wydanych na podstawie art. 6 § 5, 26 § 2, art. 67 § 2 i art.

156 § 2 tej ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Przepisy końcowe.

Przepis art. 84 przewiduje, iż traci moc ustawa z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych, natomiast zgodnie z art. 85 projektu ustawa o Administracji Podatkowej wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Jedyne wyjątki będą stanowiły przepisy art. 17 i 18 ust. 1 projektu, które wejdą w życie z dniem 1 września 2015 r. oraz art. 62 ust. 1 dotyczącego powołania przez Ministra Finansów Pełnomocnika do spraw organizacji Biura Krajowej Informacji Podatkowej, który to przepis zacznie obowiązywać od dnia ogłoszenia przedmiotowej ustawy.

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 229, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy jest ujęty w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów (numer projektu UD178).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979), projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. W przypadku zgłoszenia zainteresowania pracami nad tym projektem w trybie przewidzianym w ustawie o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, dokonane zgłoszenie zostanie udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej jako dokument dotyczący prac nad projektem.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.